CENNETLE MÜJDELİ 10 SAHABE

1

RESÛLULLAH'IN (S.A.V.) SADIK YOL ARKADAŞI

Hz. Ebû Bekir (R.A.)

MEHMET Yıldız

TİMAŞ

AŞERE-İ
MÜBEŞŞERE

1

RESÛLULLAH'IN(SAV) SADIK YOL ARKADAŞI

Hz. Ebû Bekir (R.A.)

MEHMET Yıldız

TİMAŞ

RESÛLULLAH'IN (SAV) SADIK YOL ARKADAŞI

Hz. Ebû Bekir (R.A.)

Mehmet Yıldız

Asr-ı Saâdet'in aslı da saadettir.
Kim onların ayak izlerine basarsa aynı
saadete erişecektir.

--/--/----

MEHMET Yıldız

Hayatınızın keyifli geçtiğini zannettiğiniz günlerde, bir bakmışsınız Firavun misali bir adam oluvermiş-sinizdir. İşte böyle yaşarken bile kalbim daraldığında, çevremde kimsenin elinin kalbime yetmemesi kalbimi yapan sanatkarın arayışına itiverdi beni.

İyi ki de itmiş, elhamdülillah ite kaka bulduk bu yolu.

Sonra kader diğer sürprizlerini tecelli ettirmek için benim biletimi İzmir'e kesmiş meğer...

Ege üniversitesinde matematik bölümünü bitirdikten sonra ise ikinci meslek olarak matematik öğretmenliğine başlamıştım. İlk mesleğim mi? Rabbimi tanımak...

Mersin'de birkaç üniversiteli gencin birleşerek, bir bebeğin annesinin meme musluklarından beslendiği gibi, Risale-i Nur'un iman hakikatlerine doyurduğu musluklar-dan beslenerek serüvenimiz başladı. Sonra dertlenmeye başladık... Bildiklerimizi, bilemeyenlere bildirmek için dertlenmeye...

Allah, kader planında bu acı ile kıvranan birkaç arkadaşla denk getirince 300 metrekarelik bir mekânda sosyal medya kullanarak milyonlarca insana ulaşmaya vesile olduk. Demek bizim gibi kusurlu adamlar bile bu eserlerle bu hale gelebiliyormuş! Yaptığımız sohbetleri YouTu-be, Facebook, Twitter, Instagram gibi sosyal medya araçlarını kullanarak birçok kardeşimize ulaştırmaya çalıştığımızdan, birkaç yıl içinde bir de baktık milyonlara ulaşmak nasip olmuş. Bize gelen binlerce mesajda, bizleri tıpkı kendileri gibi gördüklerinden ve kendilerinin de bu işleri yapabileceğine güven duymaya başladıklarından bahsediyorlar. Kısa bir süre zarfında milyonlara ulaşınca anladım ki, Allah bizim gibi küçükleri böyle büyük işlere vesile ederek kendi büyüklüğünü gösteriyormuş...

Bu güzel yolda güzel projeler yapabilmek için ömrümüzün sonuna kadar mücadele etmeye niyetliyiz.

Ve sizin hayat hikayeniz de...

Şayet benzer cümlelerden dem vuruyorsa, sizleri bir gün Hayalhanem'de karanfil kokulu demli çayımız ile bekliyor olacağız.

Sosyal Medya:

youtube.com/hayalhanem

twitter.com/mehmedimyldz

instagram.com/mehmedimyldz

facebook.com/mehmedimyldz

https://www.mehmedyildiz.com/

İÇİNDEKİLER

HZ. EBÛ BEKİR(R.A.) 11

MUCİZE 16

TARİHÇE-İ HAYAT 23

HADİS RİVAYETİ 30

DOST 32

HİLFÜ'L-FUDÛL~ERDEMLİLER HAREKETİ~ 34

RÛM SÛRESİ VE MUCİZESİ 39

Mİ'RAC HADİSESİ ~O(S.A.V.) SÖYLÜYORSA DOĞRUDUR!~ 42

HİCRET VE SEVR SULTANLIĞI 46

TEBÜK SEFERİ ~HAYIRDA YARIŞMAK~ 55

EFENDİMİZ'İN(S.A.V.) VEFATI 60

HALİFE SEÇİMİ 68

RİDDE OLAYLARI VE İRTİDAT 76

KUR'AN-I KERİM'İN KİTAP HALİNE GETİRİLMESİ 82

KAYNAKÇA 89

Hz. Ebû Bekir (R.A.)

"Ey Ebû Bekir! Ümmetimden cennete girecek ilk kişi, şüphe yok ki sensin."

(Ebû Dâvûd, Sünne, 9.)

"Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır."

(Tevbe Sûresi.)

Abdullah b. Mes'ûd'dan(ra) rivayet edildiğine göre Hz. Peygamber(sav) şöyle buyurmuştur: "Yeryüzü sakinlerinden birini Halil/dost edinseydim, muhakkak ki Ebû Bekir'i dost edinirdim. Lakin arkadaşınız (kendini kastediyor) Allah'ın dostudur."

(Müslim, Fedailu's-sahâbe, 6,7.)

Hz. Ebû Bekir(ra) diyor ki: "Allah Resûlü'nün(sav) yokluğunu düşünün ki musibetleriniz hafiflesin."

(Buhâri, Fedâilü'l-Ashâb, 2.)

"Peygamberlerden sonra insanların en faziletlisi Ebû Bekir'dir."

(Kenzul-Ummâl, 10/543; es-Savâik, 249; Suyuti, Tarihul-Hulefâ, 42.)

HZ. EBÛ BEKİR(R.A.)

Yüreklerine ekilen iman tohumu ile en büyük gayeleri Allah'a(cc) kul olma ve bu kulluğu devam ettirme olan sahâbelerden her biri oldukça zorlu hayatlar yaşamışlardır. Allah'a imanın çetin mücadele gerektirdiği o dönemlerde kimileri yaralanmış, kimileri ise Allah(cc) için canını hiçe sayarak şehit olmuştur. Yaralananlar yakınları tarafından evlerine taşındıktan sonra ayağa kalkar kalkmaz ilk olarak Efendimiz'in(sav) huzuruna gidip biatlerini, bağlılıklarını tazelemişler ve: "Ya Resûlullah(sav)! Biz ölene kadar yanındayız." demişlerdir.

Efendimiz(sav) ise Mekkeli müşriklerin Müslümanlara sürekli hücumda bulunduklarını bildiği için onlara ihtiyatlı davranmaları gerektiğini buyurmuştur. Yine böyle bir günü, Hz. Ali(ra) bize şöyle anlatır: "Bizler bir avuç iman eden kardeşimizle beraber daha nübüvvetin ilk günlerinde Kâbe'de namaz kılıyorduk. O anda Mekke'nin kara yüzlü

adamları bize ve Efendimiz'e(sav) saldırdı. Kimi Allah Resûlü'nü(sav) itekliyor, kimi cübbesini çekiyor, kimi üzerine çöreklenmiş O'na(sav) vuruyordu. Biz ise elimiz, kolumuz bağlı; hiçbir şey yapamadan sadece olanları seyrediyorduk. Bir anda baktık ki ötelerden cübbesi rüzgârda savrulan ama gelişi ile etrafa izzet saçan biri bize doğru yaklaşıyor. Gelenin kim olduğunu merak etmiştik. O yiğitçe gelen naif bedeni ile o gün bir aslan kesilen Hz. Ebû Bekir'den(ra) başkası değildi. Koşa koşa bize doğru geliyor, kendisine engel olanları bir bir deviriyor ve Kâbe'nin duvarlarında yankılanan şu sözü haykırıyordu: "Etaktulüne racülen en yekule rabbi Allah/ Bir adamı sadece 'Rabbim Allah'tır.' dediği için mi öldüreceksiniz?"[1]

Bu sözleri en gür sedası ile haykıran Hz. Ebû Bekir(ra), gelip kendini o anda kalkan olmak amacıyla Mekkelilerin saldırılarına muhatap olan Efendimiz'in(sav) üzerine atıyordu. Bu sefer o kara yüzlü adamlar Efendimiz'i(sav) bırakıyor, Hz. Ebû Bekir'i(ra) ortalarına alıyorlardı ve başlıyorlardı onu dövmeye... Yumruklar, tekmeler, hakaretler havada uçuşuyordu. Ukbe b. ebû Muayt; öfkesini alamıyor, Hz. Ebû Bekir'i(ra) yere düşürüyor, göğsünün üzerine oturuyor, eline aldığı ayakkabı ile yüzüne yüzüne vuruyordu. Ağzı, gözü, burnu dağılan Ebû Bekir(ra) daha fazla bu acılara dayanamıyor; oracıkta bayılıyordu. O anda kabilesi Beni Teym, olaydan haberdar olunca gelip Hz. Ebû Bekir'i(ra) onların elinden kurtarıyordu. Onun her tarafı kan revan içerisinde

ve baygın haldeki mübarek ve nazenin bedenini evine taşıyorlardı. Hz. Ebû Bekir'in(ra) o gün için Müslüman olmamış annesi, Selmâ bint Sahr ya da bilinen künyesi ile Ümmü'l-Hayr, oğlunu o halde görünce feryat ve figan ediyor, gözyaşları içerisinde oğlunun kanlarını temizliyor ve baygın olan oğlunun uyanmasını bekliyordu. Nice sonraları Hz. Ebû Bekir(ra) gözlerini açıyor, biraz kendine gelir gibi oluyordu. Uyanır uyanmaz ağzından çıkan ilk söz ise: "Ma fuile bi Resûllillah/Allah Resûlü'ne(sav) ne oldu?" sözü oluyordu.[2]

O gün daha iman ile şereflenmemiş annesi, kanlar içerisinde baygın bir halde olan oğlunun uyanır uyanmaz ilk sözünün Efendimiz(sav) olmasına biraz öfkelenip: "Bırak Muhammed'i(sav) de biraz su iç, biraz yemek ye, kendine gel! Yoksa iyileşemeyeceksin." deyince ne yaşadığı acılar ne de çektiği ağrılar umurunda olan Hz. Ebû Bekir(ra), annesine Resûlullah'a(sav) duyduğu sevgi ve muhabbete yaraşır şu cümleleri söylüyordu: "Vallahi ana Resûlullah'ın(sav) nasıl olduğuna dair bir haber almazsam, O'nun(sav) selamette olduğunu şu gözlerimle görmez isem, ne bir yudum su içeceğim ne bir lokma yemek yiyeceğim." Ümmü'l-Hayr(ra), ne kadar ısrar ettiyse de oğlunu ikna edememişti. Bunun üzerine annesi, Ümmü Cemil'in(ra) yardımı ile yaralı olan oğlunu Dârü'l Erkám'a, Efendimiz'e(sav) doğru taşımış; Allah Resûlü(sav) Dârü'l Erkâm'da o halde Hz. Ebû Bekir'i(ra) karşısında görünce dayanamamış, gözyaşlarına boğulmuştu. İki sadık dostun o bu-

luşması sırasında, Efendimiz(sav) Hz. Ebû Bekir'e(ra): "Niye bu halde kendini zora sokup geldin?" demişti. Hz. Ebû Bekir(ra) ise: "Ya Resûlullâh(sav)! Beni boş ver de sen şu kapının arkasında duran annem için dua et! Dua et de Allah(cc) ona hidayet nasip etsin." demişti. O anda Efendimiz'in(sav) dua için kalkan elleri daha inmeden annesi Ümmü'l-Hayr(ra) iman etmiş; böylelikle Hz. Ebû Bekir'in(ra), Efendimiz'e(sav) olan sevdası, annesinin imanına vesile olmuştu.[3]

Neydi sahâbeyi bu hâle getiren sarsılmaz iman ve itminan duygusu? Neydi onları bu vaziyete büründüren his? Onlarda tam olup da bizde eksik olan şey neydi? İman, inanmak demekti ve onlar Efendimiz'in(sav) beşaretlerinin çıkacağına zerre tereddütsüz inanıyorlardı. İşte onların bu sarsılmaz inanışları onları sahâbe yaparken maalesef bize yerimizde yalpalamak düşmüştü.

Sahâbeyi sahâbe yapan üç muhteşem özellik vardır. Bunlardan ilki teslimiyet-i tamme'dir. Onlarda "acaba" yoktur, "yarın ne olacak" endişeleri, dünya hesabı yaparak ahireti unutma hezimeti yoktur.

İkincisi, teveccüh-ü tamme'dir. Her bir sahâbe tüm hissiyatları ile kendisini Kur'an'ın esrarına adamıştır. Yemek yerken, birileri ile muhabbet ederken, yolda yürürken hatta lavaboya giderken

bile bu adanmanın gerektirdiği ölçülerle hareket etmişlerdir.

Üçüncüsü ise teyakkuz-u tamme'dir. Onlarda, bizde olan gaflet yani hakikati unutmak ve ülfet yani Allah'ın yarattığı şeylerin artık sıradanlaşması gibi haller yoktur. İşte bu üç özelliği taşımak sahâbe olmanın, sahâbe ruhunu taşımanın en büyük hususiyetleridir.

MUCİZE

Her peygamber muhatap olduğu toplumun niteliklerine göre çeşitli mucizeler getirmiştir ve şüphesiz Efendimiz'in(sav) en büyük mucizesi Kur'an'dır. Kur'an'ın; nazmı, belagati, fesahati, gaipten haber veriyor oluşu, korunmuşluğu çok büyük mucizelerdir. Bunların yanında muazzam bir mucizesi daha vardır ki o da: "Kömür olan ruhları elmasa çevirmesidir." Dünya genelinde mevcut konjonktüre baktığınızda Müslümanlar, dünya için ne ekonomik anlamda ne de askeri güç, kuvvet, birlik olma noktasında korkulacak bir durumda maalesef değildir. Ama bütün dünya İslâm dininden ciddi manada korkmaktadır. Hatta dünyada bu korku o kadar yayılmıştır ki dillerinde, haber bültenlerinde, basın metinlerinde en çok uğraştıkları konu İslâmofobi'dir. Tüm dünya, insanları sürekli İslâm dininden korkutmaya, uzaklaştırmaya çalışmaktadır. Madem pek çok alanda İslâm'ın kor-

kulacak bir yanı yoktur onların bu kadar korkmalarına sebep olan şey nedir?

Tüm dünyayı korkutan asıl mesele Kur'an'ın insanı değiştirme gücüdür. Kur'an'da öyle bir sır vardır ki kim onunla dostluk kursa kömürken elmasa dönüşür. Onun için dünya bizden değil, İslâm aracılığıyla elimizde bulunan bu dönüştürme gücünden korkmaktadır. Çünkü biliyorlar ki tarihi değiştiren insanlar bir kez geldiyse bir daha gelebilirler. Zira herkes yirmi üç yıllık bir nübüvvet dönemi ile dünyanın tamamına neyin yayıldığının farkında ve bu hakikatler tekrar insanların arasında dolaşırsa o gül devri yeniden gelecek diye korkuyorlar ki gelecektir de inşallah. Kıyametin tek alameti güneşin dürülmesi değildir. Bir önemli alameti de gül devrinin tekrar yaşanacağıdır biiznillah. Onlar da bunun farkında olduklarından Kur'an'ın bu mucizesinden hepsi korkmakta ve insanlar arasında: "İslâm kötüdür, İslâm korkulacak bir şeydir." diye dedikodular, lâf-ü güzaflar yaymaktadırlar.

Nübüvvetin en büyük mucizesi Kur'an, Kur'an'ın en büyük mucizesi sahâbe, sahâbenin en büyük mucizesi ise varlığı ile Hz. Ebû Bekir'dir(ra).

Milâdî 610 yılının Ramazan ayıydı. Efendimiz'in(sav) mübarek ömrü kemâl yaşına erişmiş yani 40'ı bulmuştu. Allah Resûlü(sav) her zamanki âdeti üzere yine Hira Mağarasına gitmiş, sabaha kadar Rabb'i-

ne ibadet etmişti. Zaman seher vaktiydi ve nihayet İlahî vazifenin tebliğ edileceği vakit gelmişti. Rabb'inden emir alan Cebrâil(as), Efendimiz'in(sav) ziyaretine geldi ve: "Oku!" dedi. Efendimiz(sav) çok korkmuştu. "Ben okuma bilmem." diyebildi. Cebrâil(as) onu kucakladı, sıktı. Yere bıraktıktan sonra tekrar: "Oku!" dedi. Efendimiz(sav) yine aynı cevabı verdi. Cebrâil(as), Resûlullah'ı(sav) tekrar tuttu ve sıktı. Bir kere daha: "Oku!" dedi. Efendimiz(sav) yine aynı cevabı verince, Hz. Cebrâil(as) ona ilk ayetleri vahyetti: "Yaratan Rabbinin adıyla oku! O, insanı alaktan (asılıp tutunan zigottan) yaratmıştır. Oku! Kalemle (yazmayı) öğreten, (böylece) insana bilmediğini bildiren Rabbin sonsuz kerem sahibidir."[4]

Cebrâil(as) bunları söyledikten sonra birden kayboldu. Efendimiz(sav) ise heyecan ve korkuyla hemen mağaradan çıktı ve Mekke'ye doğru hareket etti. Başından geçenleri bir an önce sevgili zevcesine anlatmak istiyor, onun kendisini teselli edeceğini umuyordu.[5] Efendimiz(sav) hızlı adımlarla Mekke'ye doğru ilerlerken geçtiği yerlerdeki dağ, taş ve ağaçlar: "Esselâmu aleyke ya Resûlullah(sav)!" diyerek O'na(sav) selam veriyor, O'nun(sav) peygamberlik vazifesini tebrik ediyorlardı.

Efendimiz(sav) nihayet eve gelmişti. Olanları hanımına bir an evvel anlatmak istiyordu ama çok heyecanlanmıştı ve korkuyordu. Ancak: "Beni örtünüz, beni örtünüz!" diyebildi. Hz. Hatice(ra) hemen Efendimiz'i(sav) yatırdı, üzerini örttü ve rahat etmesi

için elinden gelen gayreti gösterdi. Hz. Hatice(ra), O'nu(sav) "Ne oldu?" diye ne sıkıştırdı ne de yaşananları anlatması için O'na(sav) ısrarda bulundu. Merak ve sabır içerisinde, Efendimiz'in(sav), anlatacağı zamanı bekledi.

Bir müddet sonra Resûlullah(sav) uyandı. Korkusu ve heyecanı bir parça olsun geçmişti. Başından geçenleri Hz. Hatice(ra) validemize anlattı. Daha sonra da: "Ya Hatice(ra)! Ben bazı ışıklar görüyorum. Birtakım sesler işitiyor ve endişe ediyorum! Putlardan ve kâhinlerden nefret ediyorum! Böyle iken bana cinler musallat olacak diye korkmaktayım!" dedi.

Allah Resûlü'ne(sav) ilk zevce olabilecek kadar basiret ve feraset sahibi olan Hz. Hatice(ra) validemiz ise Efendimiz'i(sav) şöyle teselli etti: "Ey amcam oğlu! Böyle konuşma! Korku ve endişe duymana sebep yok. Üzülme, Allah'a yemin ederim ki, O(cc) senin gibi bir kulunu hiçbir zaman utandırmaz. Çünkü sen sözün doğrusunu söylersin. Emanete riayet edersin. Akrabana yakın alaka gösterirsin. Komşularına nazik ve müşfik davranırsın. Fakirlere yardım elini uzatırsın. Evinin kapısını gariplere açar, onları misafir edersin. Uğradıkları felaket ve musibetlerde halka yardım edersin. Ey amcamın oğlu, sebat et! Vallahi senin bu ümmetin peygamberi olacağını ümit ederim..."[6]

En yakın sırdaşı, teselli kaynağı ve hayat arkadaşının bu ifadeleri Efendimiz'in(sav) yüreğini ferahlattı, gönlü huzurla doldu. Hz. Hatice(ra) bununla da

kalmadı: "Senin peygamber olduğuna ben inanıyorum." diyerek Efendimiz'e(sav) ilk iman eden insan olma şerefine nail olarak manen O'na(sav) destek oldu. Tüm toplumun ahlaken kokuşmuş çökmüş durumda olmasından dolayı: "Cahiliye Devri" olarak adlandırılan böyle bir devirde hanımının tereddütsüz iman edişi Resûlullah'ı(sav) çok sevindirdi, O'nun(sav) tebliğ şevkini artırdı. Efendimiz(sav) bundan sonra Hz. Hatice'ye(ra), Hz. Cebrâil'den(as) öğrendiği şekilde abdest aldırdı, birlikte namaz kıldılar. Böylece Hz. Hatice(ra) validemiz, Efendimiz'e(sav) ilk zevce olma şerefinin yanında O'na(sav) ilk iman etme ve O'nunla(sav) birlikte ilk namaz kılma bahtiyarlığına da erişti.

Hatice(ra) annemiz iman ettikten sonra Allah Resûlü'nü(sav) amcaoğlu Varaka b. Nevfel b. Esed b. Abdüluzza'ya götürdü. Varaka b. Nevfel, son gelecek peygamber ve din meseleleri ile çok uğraşmış, bir dönem Hristiyanlığa merak duysa da daha sonra onu terk etmiş ve Hanif dinini benimsemiş yani şirke bulaşmamış bir din üzere hayatını sürdürmüştür.

Hz. Hatice(ra) Varaka'ya: "Amcamın oğlu! Dinle bak, yeğenin neler söylüyor." deyince Varaka: "Yeğenim, ne oldu; hayırdır?" diye sordu. Efendimiz(sav) başından geçenleri anlattı. Bunun üzerine Varaka şöyle dedi: "Bu gördüğün, Allah'ın Hz. Musa'ya(as) gönderdiği Namus'tur. Keşke senin davet zamanında genç olsaydım! Kavmin seni bu şehirden çıka-

racakları zaman keşke hayatta olsam!" Ondan bu sözleri duyan Efendimiz(sav), "Onlar beni buradan çıkaracaklar mı ki?" diye şaşkın bir ifadeyle sorunca Varaka: "Evet, senin getirdiğin bu dava ve mesaj ile gelen herkes, her peygamber, düşmanlığa uğramıştır. Şayet senin davet günlerine yetişirsem, sana elimden gelen yardımı yaparım." dedi.[7] Böylece kırk yaşına kadar Mekke'nin en sevilen insanı olan Allah Resûlü(sav), başına geleceklerin habercisi ile tanışmış oldu.

Bu konuşmadan sonra Efendimiz'in(sav), beşareti ve O'na(sav) inen ilk ayetler Mekke sokaklarında yayılmaya başladı. Bu haberler hanımlar vasıtasıyla Hz. Ebû Bekir'in(ra) kulağına da gitti ve o esnada ticaret için Taif'e hazırlık yapan Hz. Ebû Bekir(ra) haberleri duyar duymaz Efendimiz'in(sav) yanına giderek tarihte emsalinin görünmesi mümkün olmayan bir şey yaptı. Allah Resûlü'ne(sav) sorgusuz sualsiz biatta bulunarak iman etti. Zira kendisi O'nun(sav) peygamber olduğuna o kadar kuşkusuz inanmıştı ki bir soru dahi sorma ihtiyacı hissetmedi.

Allah Azze ve Celle indirdiği dini, dinin muhafızları ile koruyacaksa o din kadar, o dine mensup muhafızlarda çok önemlidir. Zira o muhafızlardan kimileri, Sâbikûn-ı Evvelûn yani İslâm'a girişte öne geçen ilk muhacirler ve ensârdır. İşte o Sâbikûn-ı Evvelûn'den bir tanesi de Ebû Bekir-i Sıddık'tır(ra).

Sıddık "çok doğrulayan" demektir ve sıddık olmanın iki vazgeçilmez özelliği vardır. Birincisi, bir

insan sıddıksa doğru konuşacaktır. Ancak sadece doğru konuşmak sıddıklık için yeterli değildir. Sıddık olmanın ikinci şartı ise doğru konuşmakla birlikte doğruların yanında olmaktır. Yani ömür boyu evde oturup doğruları konuşarak Hz. Ebû Bekir'e[ra] benzemenin imkânı da ihtimali de yoktur. Çünkü sıddık olmanın birbirinden kopmaz iki özelliği vardır ve ancak bu iki özellik mezcedilirse Hz. Ebû Bekir[ra] gibiler toplumda tezahür eder, sıddıkiyet güneşleri doğmaya başlar.

TARİHÇE-İ HAYAT

İsmi Abdullah Bin Osman'dır(ra). Asıl adı Abdülkâbe olup İslâm'dan sonra Resûlullah'ın(sav) ona Abdullah adını verdiği kaydedilir. Kendisi azaptan azad edilmiş mânâsında "atik"; dürüst, sadık, emin ve iffetli olduğundan dolayı da "sıddık" lâkabıyla anılmıştır. "Deve yavrusunun babası" manasına gelen Ebû Bekir(ra) künyesiyle ise meşhur olmuştur.

Babasının ismi Osman bin Âmir'dir ama biz onu daha çok ebû Kuhâfe künyesi ile tanımaktayız. Annesinin ismi ise Selmâ bint Sahr'dır ama biz onu da künyesi Ümmü'l-Hayr(ra) ile tanırız. Teymoğulları kabilesinden olan Hz. Ebû Bekir'in(ra) nesebi Mürre b. Kâ'b'da Rasûlullah'la(sav) birleşir.

Hz. Ebû Bekir(ra) muazzam bir tüccardır, Mekke'nin sayılı zenginlerindendir. En önemli özelliklerinden birisi, Arap soy kütüğü yani nesep âlimi olmasıdır. Efendimiz(sav), Taif dönüşü Mina çadırlarını gezerken birilerine tebliğ yapmak amacıyla

yanına Hz. Ebû Bekir(ra) ve Hz. Ali'yi(ra) almıştır. Hz. Ebû Bekir'i(ra) almasının bir hikmeti de: "Bu çadırdaki kimdir? Bunun kabilesi kimdir?" meselelerinin hepsine Hz. Ebû Bekir'in(ra) hâkim olmasıdır. Kendisinin hafıza gücü inanılmazdır.

O dönemler şiir, şimdinin medya gücüyle aynı öneme sahiptir ve Efendimiz(sav) döneminde Efendimiz'i(sav) şiir ile savunan sahâbeler vardır. Bunlardan bir tanesi Hassân bin Sabit'tir(ra). O dönemler müşrikler ve münafıklar Efendimiz'e(sav) hiciv yoluyla yılan dillerini o kadar çok uzatıyorlardı ki bazı sahâbeler de o yolun muhafızları olarak O'na(sav) hicivle gelecek karalamaları engellemeye çalışıyorlardı. Efendimiz'e(sav) çok iğneleyici laflar geldiğinde Hassân bin Sabit(ra), Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanına gidiyor: "Ya Ebû Bekir(ra) şu adamın nesebinde bozukluk var mı?" diye danışıyordu. Hz. Ebû Bekir(ra) hemen onun nesebini çıkarıyor ve Hassân bin Sabit(ra) ondan aldığı bilgilerle adama öyle bir hiciv söylüyordu ki adam bir daha ölene kadar kafasını yerden kaldıramaz hale geliyordu.

Yine böyle bir gün Hassân bin Sâbit(ra) Resûlullah'ın(sav) huzuruna vardı. Dilini eliyle tutarak: "Ya Resûlallah(sav)! İşte ben size dilimle yardım etmeye hazırım, onları hicvederek haklarından gelirim!" dedi.

Fakat hicvederek yerin dibine batıracağı kimseler, Efendimiz'in(sav) de mensubu olduğu Kureyş kabilesindendi. Onları hicvederken sözün Resûlullah'a(sav)

dokunması ihtimali vardı. Allah'ın Resûl'ü(sav) bu duruma şu sözlerle işaret etti: "Sen onları nasıl hicvedeceksin? Biliyorsun, ben de neseben onlardanım." Hassân bin Sâbit(ra) bu sözlere şöyle cevap verdi: "Ya Resûlallah(sav), ben şiirlerimde mukaddes şahsiyetinizi hamurdan kıl çeker gibi Kureyş müşrikleri arasından nezaketle çeker, çıkarırım."[8]

Efendimiz(sav) onun için mescitte hususi bir yer bile yaptırmıştı. Hatta Hassân b. Sâbit(ra) sadece hicivleriyle müşrikleri püskürtmez, zaman zaman orada şiirler okuyarak müminleri de şenlendirirdi. Resûlullah(sav) da onun bu güzel şiirlerini tebessümle dinlerdi. Bir defasında Efendimiz(sav) kendisine: "Ebû Bekir(ra) hakkında da bir şiirin var mı?" diye sordu. Hassân b. Sâbit(ra): "Evet, ya Resûlallah(sav)." deyince Efendimiz(sav): "Onu da duymak isterim." buyurdu.

Bunun üzerine Hassân bir Sâbit(ra), hicret esnasında Hz. Ebû Bekir'in(ra) Efendimiz'le(sav) birlikte geçirdiği anları tasvir eden, Resûlullah'ın(sav) Hz. Ebû Bekir'e(ra) olan muhabbetini dile getiren şiirini okudu. Resûlullah(sav) şiiri dinledikten sonra: "Çok doğru söyledin ey Hassân! O, dediğin gibidir." buyurdu.[9]

Kâ'b bin Mâlik(ra) de Hassân b. Sâbit(ra) gibi muazzam bir şairdi ve onun şiir gücü tehdit usulü ileydi. Hatta bir seferinde, şiirinde kullandığı tehditler aracılığıyla bir kabilenin daha savaş yapılmadan kendi iradesiyle iman etmesine vesile olmuştu.

Abdullah bin Revâha(ra) da Hz. Ebû Bekir'e(ra) nesep üzere danışan sahâbelerdendi ama onun şiir yeteneği davet üzereydi. Zaten sahâbeden şiir yazanların çoğunluğu davet ve ısındırma üzerine şiir yazarlar ve bu noktada onlar şiir yazmadan önce bir soy âlimi olan Hz. Ebû Bekir'e(ra) mutlaka danışırlardı.

Hz. Ebû Bekir(ra) var olduğu günden bu yana putlardan nefret etmiştir. Hiç şirk üzere bir hayat yaşamamıştır. O; ilk iman eden hür erkeklerin, raşit halifelerin, Aşere-i Mübeşşere'nin ilki, Câmiu'l Kur'an, es-Sıddîk, el-Atik lakaplarıyla bilinen büyük sahâbedir.

Kur'ân-ı Kerim'de hicret sırasında Resûlullah(sav) ile beraber olmasından dolayı: "...mağarada bulunan iki kişiden biri..."[10] şeklinde ondan bahsedilmektedir.

Hz. Ebû Bekir(ra), toplamda dört evlilik yapmıştır. İlk evliliği Kuteyle bint Abduluzza ile olup, ondan hicretin nazlı gelini "çift ya da iki kuşaklı" anlamına gelen Zâtü'n-nitâkayn lakaplı Hz. Esma(ra) ve hicret günlerinin küçük istihbaratçısı Abdullah(ra) dünyaya gelmiştir. Hz. Esma(ra); Efendimiz(sav) ile Hz. Ebû Bekir'in(ra) Medine'ye hicreti sırasında, onlar için taşıdığı azık torbası ve su tulumunun ağzını bağlarken belindeki kuşağı (nitâk) ikiye bölüp kullanmış, bundan son derece memnun olan

Efendimiz[1] onu "Allah bu kuşağının karşılığında cennette sana iki kuşak versin" diye dua etmiştir. Burun üzerine Ensar'ın "Zü'l-mincadayn (İki kuşaklı)" lakabını almıştır.[2]

Abdullah[3] ise Efendimiz[4] ve Hz Ebû Bekir[5] hicret yolculuğunda üç gece Sevr mağarasında kaldıklarında onlara gizlice haber taşımıştır.

Hz Ebû Bekir[6] ikinci evliliğini Ümmü Ruman bint Amir[7] ile yapmış ve ondan da Abdurrahman[8] ile Aişe[9] validemiz dünyaya gelmiştir. Üçüncü evliliğini Hz Cafer'in[10] şehadetinden sonra onun hanımı Esma bint Ümeys[11] ile yapmış ve ondan da Ümmü Muhammed[12] doğmuştur. Son evliliğini ise Ensar kardeşi Harice b. Zeyd'in[13] kızı Habibe bint Harice[14] ile yapmış ve ondan da Ümmü Gülsüm[15] adında bir kızı olmuştur.

Hz Ebû Bekir[16] ilk eşi Kuteyle bint Abdüluzza iman etmediğinden dolayı onu boşamıştır. Kızları ilk günden itibaren iman etmişler ama oğlu Abdurrahman[17] ve Abdullah[18], Hz Ebû Bekir'i[19] bu noktada epey sınamışlardır. Abdurrahman[20] yirmi bir sene küfür yolunda yaşamış, namaz kılmamış, oruç tutmamış, içki içmiş, sefahat üzere bir hayat sürmüştür. Hz Ebû Bekir[21] ise bir baba olarak yirmi bir sene boyunca onun için gözyaşı dökmüş, Allah'a dua dua yakarmıştır.

Abdurrahman[22], Bedir'de ve Uhud'da müşriklerin safında yer almış ama hicretin sekizinci yılı Mekke fethinden sonra dedesi Ebû Kuhafe[23] ile

birlikte iman etmiştir. Abdurrahman(ra) yıllar sonra Müslüman olunca; "Baba Bedir'de ben seni gördüm ama karşına çıkmadım." demiş. Hz. Ebû Bekir(ra) ise: "Eğer ben seni görmüş olsaydım başını vururdum." diye cevap vermiştir. Bu nasıl bir iman, nasıl bir teslimiyet ve nasıl bir bedeldir böyle?

Hz. Ebû Bekir'in(ra) diğer oğlu Abdullah(ra) çocuk yaşta iman etmiştir ama Hz. Ebû Bekir'in(ra) onu ibadet noktasında istediği yere getirmesi oldukça zaman almıştır. Abdullah'ın(ra) Allah için yapılan cihatlara ilgisi çok zayıftır. Bedir ve Uhud Harbi'nde yaşı küçüktür. Harplere ilgisi yoktur. Hendek Savaşı'nda yaşı yirmi bir olmasına rağmen cihada yine ilgi duymamıştır.

Abdullah(ra) Medine döneminde Hz. Ömer'in(ra) amca kızı Atike bint Zeyd(ra) ile evlenmek ister. Hz. Ebû Bekir(ra), Abdullah'ın(ra) huyunu bildiği için: "Bunu da yaparsan evden hiç çıkmazsın." diye oğlunun bu evliliği yapmasını başta istemez. Evlilik gerçekleşir ve nihayetinde durum aynen Hz. Ebû Bekir'in(ra) dediği gibi olur. Oğlu Abdullah(ra), Atike(ra) ile evlenince cemaat namazlarını da kaçırmaya başlar. Zaman geçip bir gün Cuma namazını da kaçırınca Hz. Ebû Bekir(ra), Abdullah'ı(ra) Atike'den(ra) boşatır ama Abdullah(ra), Atike'den(ra) vazgeçemez; evde şiirler okumaya başlar. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir(ra): "Eğer Atike(ra) ile tekrar evlenmek istiyorsan iki şartım var. Birincisi, bir daha cemaat namazlarını aksatmayacaksın. İkincisi, bundan sonra cihatlara

gideceksin." der. Abdullah(ra) şartları kabul eder ve Mekke Fethi'ne, Huneyn Gazvesi'ne, Taif Kuşatması'na katılır. Taif'te boğazından bir okla yaralanır ve Medine'ye getirildiğinde şehit olur.

Hz. Ebû Bekir(ra) hilafetinin son dönemlerinde Taif'ten gelen heyetleri karşılarken, karşısında oturan kabilelere oğlunu şehit eden oku gösterip: "Bu okun ustası kimdir?" diye sorar. Orada oklar hususidir ve her ustanın kendine has bir hüneri vardır. İçlerinden Sad ibni Ubeyd(ra) isimli ok yapıcısı: "Okun ustası benim. Taif Kuşatması'nda bu oklardan size atmıştık ama kime saplandığını bilmiyorum." deyince Hz. Ebû Bekir(ra): "Bu ok benim oğlum Abdullah'ı(ra) şehit etti. Allah'a hamdolsun ki Allah bu ok ile oğluma şehadet nasip etti. Allah'a hamdolsun ki sen oğlumu öldürdün. Ya o gün o seni öldürseydi? Sen şirk üzere Rabb'ine gidecektin. Allah'a hamdolsun ki oğlumu sen öldürdün ama Allah seni diriltti ve sen Müslüman oldun." der. Bunlar oğlu şehit olmuş bir babanın sözleridir ve biz böyle bir imanı bırakın yaşamayı anlamakta bile güçlük çekiyoruz.

HADİS RİVAYETİ

Medine döneminin altıncı yılı yani Hayber'in Fethi sırasında iman eden ebû Hüreyre'nin(ra) rivayet ettiği hadis sayısı 5374 iken Efendimiz(sav) ile gençliklerinden beri devam eden bir dostluğa sahip, neredeyse O'nun(sav) yanından hiç ayrılmayan Hz. Ebû Bekir'in(ra) rivayet ettiği hadis sayısı yalnızca 143'tür. Yirmi üç yıl boyunca Efendimiz'in(sav) yanında olan Hz. Ebû Bekir(ra) 143 hadis rivayet ederken Efendimiz'i(sav) dört yıl gören ebû Hüreyre(ra) nasıl oluyor da 5374 hadis rivayet ediyor? Çünkü Efendimiz(sav) hayatta iken hadis rivayet etmeye ihtiyaç yoktur. O(sav), hayattayken rivayet edecek bir hadis de yoktur. Hz. Ebû Bekir(ra), Allah Resûlü'nün(sav) vefatından sonra ancak iki buçuk yıl yaşamıştır. Bu nedenle hadis rivayet edecek kadar bir süre mevcut olmadığından ancak 143 hadis rivayet edebilmiştir. Ama Ebû Hüreyre(ra), Efendimiz'in(sav) vefatından sonra kırk yedi

yıl daha yaşamıştır. Yani hadis rivayetinde mesele ilk gelme değil; son gitme meselesidir.

Bediüzzaman hazretleri de bu konuya şu şekilde açıklık getirmiştir: "Nasıl ki insan bir ilaca muhtaç olsa, bir tabibe gider; hendese için mühendise gider, mühendisten nakleder; mesele-i şer'iye müftüden haber alınır, ve hâkezâ...

Öyle de, Sahâbe içinde, ehâdis-i Nebeviyeyi gelecek asırlara ders vermek için, ulema-i Sahâbeden bir kısım, ona mânen muvazzaf idiler, bütün kuvvetleriyle ona çalışıyorlardı. Evet, Hazret-i Ebû Hüreyre bütün hayatını hadisin hıfzına vermiş. Hazret-i Ömer siyaset âlemiyle ve hilâfet-i kübrâ ile meşgulmüş. Onun için, ehâdisi ümmete ders vermek için, Ebû Hüreyre ve Enes ve Câbir gibi zâtlara itimad edip, ondan, rivayeti az ederdi."[12]

DOST

Bizlere: "Efendimiz'in(sav) en yakın dostu kimdir?" diye sorsalar kuşkusuz hepimiz Hz. Ebû Bekir(ra) der ikinci bir isim söylemeyiz. Lakin ibni Abbas'tan(ra) rivayet edildiğine göre, Efendimiz(sav) şöyle buyurmuştur: "Bir dost edinecek olsaydım Ebû Bekir'i(ra) dost edinirdim. Fakat o benim kardeşim ve arkadaşımdır."[13]

Başka bir rivayette ise Efendimiz(sav): "İnsanlığın içinde birisini dost edinseydim (sırt yaslasaydım) o Ebû Bekir(ra) olurdu. Ama biliyorum ki elimden gidecek, onu da dost edinmedim." buyurur.

Risale-i Nur'da şöyle bir cümle geçer: "Dost istersen Allah yeter."[14]

Kulun kalbinin bütün ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir beşer yeryüzünde yoktur. Allah, Efendimiz'in(sav) kendisinden başka birine dost olarak meyletmesine müsaade etmemiştir. Efendimiz(sav) babasını daha hiç görmeden, annesini ise çok kü-

çük yaştayken kaybetmiş, sekiz yaşına kadar beş farklı evde kalmıştır.*

Allah O'nun(sav) anne babasının vefatından sonra sığındığı dedesi Abdülmuttalip ve ondan sonra sığındığı amcası Ebû Talip'i de sırasıyla hayatından almıştır. Adeta Allah Azze ve Celle, Efendimiz'e(sav): "Sen küçücük yaşlarında da olsan gözünden bir damla yaş aktığında Ben'den başkasına dayanmayacaksın. Sen gecenin yalnızlığında ağlayacak olsan da kakülü dilberlerini Ben'den başkasına okşatmayacaksın." demiş gibidir.

Resûlullah'ın(sav) yanında Hz. Ebû Bekir'in(ra) diğer bütün sahâbeler ve bütün ümmetten farklı bir yeri vardır ama Efendimiz(sav) dünyada Hz. Ebû Bekir(ra) de olsa hiç kimseyi gerçek dost, hakiki Halîl ve Refik-i âlâ olan Rabb'ine dostlukta, hıllette ortak etmemiştir. Çünkü onun Halîli ancak Rabb-i Rahim'idir. Burada ise bize verilmek istenen çok ince bir mesaj vardır: "Bizler birbirimizi elbette çok seveceğiz ama asla Allah'tan çok sevmeyeceğiz."

* 1. Annesi Amine
2. Süt annesi Halime
3. Babasının dayısının evi (Yesrib'te)
4. Dedesi Abdülmuttalib
5. Amcası Ebû Talib

HİLFÜ'L-FUDÛL
~ERDEMLİLER HAREKETİ~

Bütün cahil toplumlar gibi İslâm öncesi Arap toplumu da güç sahibi zorbaların hâkim olduğu, zulüm ve haksızlığın çokça yer aldığı bir toplumdur. Fil olayının yirminci yılında "Ficâr Savaşı" olarak adlandırılan kanlı kabile kavgalarından sonra Mekke'de yabancı ve koruyucusuz kimselerin mal, can ve namus güvenliği kalmamıştır. O dönemler yabancı tacirlerin malları alınır, parası ödenmezdi. Hac için gelenlerin hoşa giden kadın ve kızları zorla ellerinden alınır, kimsenin feryadına kulak asılmazdı. Böyle bir ortamda Yemen Zebîd kabilesinden bir adam Mekke'ye, satmak için bir deve yükü mal getirmişti. Mekke'nin ileri gelenlerinden Âs b. Vail, Zebidî'nin mallarını almış fakat parasını ödememişti.

Zebidî parasını almak için Mekke'nin güçlü ailelerine başvurduysa da bir sonuç alamamıştı. Başvurduğu kimseler yardım etmek bir yana, onu aşağılayarak kovmuşlardı. Bunun üzerine uğra-

dığı zulümden bağrı yanan Zebidî, bir sabah Ebû Kubeys dağına çıkarak Kâbe çevresinde toplanan Mekke halkına: "Ey Fihr halkı!" hitabıyla uğradığı zulmü şiir biçiminde haykırdı. O haykırışı duyan Efendimiz'in(sav) amcası Zübeyr bir daha böyle olayların tekrarlanmaması için girişimlerde bulundu ve kendisine katılan Hâşim, Muttalib, Zühre, Esed, Hâris ve Teymoğulları'nın ileri gelenleri ile birlikte Mekke'nin zengin ve saygıdeğer adamlarından Abdullah b. Cud'an'ın evinde toplandılar. Uzun görüşmelerden sonra Mekke'de hiçbir yabancı ve yerli kimsenin zulme uğramasına meydan verilmemesi, hakları alınıncaya kadar mazlumların yanında hareket edilmesi yolunda şu kararları aldılar:

- Kim olursa olsun, mazlumsa hakkı gasp edilmişse onun yanında yer alacağız.
- Mazlumun yanında zalimin karşısında yer alacağız.
- Denizlerin bir kıl parçasını ıslatacak suları kalmayıncaya, Hira ve Sebir Dağları yerlerinden silinip gidinceye, Kâbe'ye istilam ibadeti ortadan kalkıncaya kadar sözümüzde sadık kalacağız.

Hz. Ebû Bekir(ra), Efendimiz'den(sav) iki yıl sonra dünyaya gelmişti ve ikisi çocukluktan itibaren birbirlerini tanıyorlardı. Ama ilk sıcak buluşmaları Efendimiz(sav) yirmi yaşlarında, Hz. Ebû Bekir(ra) ise on sekiz yaşlarında iken, Hz. Ebû Bekir'in(ra) babasının amcaoğlu sayılan cömertliği ile meşhur Abdullah

b. Cüd'ân evinde yapılan erdemliler hareketi Hilfü'l-Fudûl'da olmuştu.[15]

Allah Resûlü(sav) başka bir zaman bu sözleşme hakkında şöyle demişti: "Abdullah b. Cüd'ân'ın evinde yapılan andda ben de bulundum. Bence o and kırmızı tüylü bir deve sürüsüne malik olmaktan daha sevgilidir. O zaman Haşim, Zühre ve Teymoğulları, deniz bir kıl parçasını ıslatacak kadar suya malik oldukça mazlumlarla birlikte bulunacaklarına and içmişlerdi. Ben ona İslâm devrinde bile çağrılsam icabet ederdim."[16]

Peki, bu antlaşma İslâm döneminde neden devam etmedi, Efendimiz(sav) peygamberliği döneminde neden kimseyi oraya davet etmedi? Çünkü İslâm dini geldikten sonra ondan üst bir hukuk ve adalete ihtiyaç kalmamıştı. Ne aranırsa tamamı İslâm'ın içinde vardı. Her Müslüman orada yazan maddeleri dinin gereği olarak zaten gerçekleştirmeliydi. Zira adalet, bu dinin en temelinde yer almaktaydı.

Tevhid, kişinin Allah ile olan hukukunu tanzim eder. Adalet ise kişinin başkaları ile olan hukukunu düzenler. Yani İslâm ağacının kökü tevhid ise meyvesi adalettir. Bizler eğer insanlığa adalet ile bir mesaj sunabilirsek bu mesaj insanları yeniden tevhide taşıyacaktır. Zira İslâm'da konu mazlum veya zalim ise burada dinin, dilin, ırkın, rengin, cinsiyetin hiçbir önemi yoktur. Çünkü adalet İslâm'ın temsil edilebileceği en mühim kıyafetlerden bir tanesidir. Efendimiz(sav) ile Hz. Ebû Bekir'in(ra) o genç yaşların-

da "Hifü-l Fudûl" denilen şerefli sözleşmeye üye olmaları bunun en büyük delillerinden birisidir.

Hz. Ebû Bekir(ra) ile Efendimiz'in(sav) nübüvvet öncesi yirmi yıl süren dostluklarında, Hz. Ebû Bekir(ra) zengin bir tüccar olup 40.000 dirhemlik sermayesi vardı[17] ancak, Efendimiz'in(sav) böyle bir imkânı yoktu. Hz. Ebû Bekir(ra) ileriki yaşlarında Darû'n Nedve denilen Mekke'nin siyasi otoritesinde söz sahibiyken Efendimiz'in(sav) böyle bir konumu yoktu. Hz. Ebû Bekir(ra) soy âlimi, nesep imamıdır ama Efendimiz'in(sav) böyle bir özelliği de yoktur. O zamana kadar Mekke'de tanınma, bilinme, yönetim olarak Hz. Ebû Bekir(ra) her daim Efendimiz'den(sav) bir adım önde görülmektedir. Lakin gün gelip Muhammed-ül Emin'e(sav) Cibril-i Emin'den(as) ilahî kelamın ilk beş ayeti inince Hz. Ebû Bekir(ra) anında, sorgusuz sualsiz, Allah Resûlü'nün(sav) arkasına geçip sadâkatle biat etmiş ve yirmi üç yıl boyunca da Efendimiz'in(sav) sağ kolu olarak daima arkasında yürümüştür.

Bizlerin Hz. Ebû Bekir'in(ra) nasıl bir insan ve nasıl ahlakî değerlere sahip olduğunu iyi anlamamız lazım. Zira bizler artık günümüzde makam sahibi birisine tebliğ bile yapamıyor, birisinde biraz para var ve o kişi paranın zifti ile karanlığa bulandıysa ona namazdan dahi bahis açamıyoruz. Ben tüm bunlardan Hz. Ebû Bekir'in(ra) imanını anlayalım diye bahsediyorum. Zira biz böyle bir imana sahip insan görmediğimizden ve görmemiz de mümkün

olmadığından algılarımız onu ve onun imanının varlığını reddediyor. Ama inanın bana Hz. Ebû Bekir(ra) anlattığımızdan çok daha öte üstünlükte bir insandır.

RÛM SÛRESİ VE MUCİZESİ

Nübüvvetin beşinci yılında komşu ve rakip iki devlet, birbirleriyle kanlı bir çatışmaya girmişlerdi. İran devleti tahtında II. Hüsrev, Rum İmparatorluğu tahtında ise Heraklius bulunuyordu. O yıl yapılan son savaşta İranlılar galip gelmişti. Hatta Rum İmparatorluğu öylesine tarumar olmuştu ki ordusu dağılmış, hazinesi boşalmış, İmparator Heraklius, başkent Konstantin'i/İstanbul'u terk ederek Kartaca'ya kaçmıştı. Bu duruma Mekke müşrikleri sevinirken Müslümanlar üzülüyorlardı. Çünkü Mekke müşrikleri bu hadiseyi kendilerine bir eğlence, Müslümanlara ise bir baskı vesilesi yaparak sürekli: "İranlılar Mecusi, onlar da bizim gibi kitaba inanmıyorlar. Rum İmparatorluğu Hristiyan, onlar da sizin gibi ehl-i kitaplar. İran Rumları nasıl temizlediyse yakında biz de Müslümanların kökünü öyle kazıyacağız." diyorlardı.

Lakin ilahî mesaj duruma müdahale etti ve Dâr'ül Erkam'da Rûm Sûresi nazil oldu.*

Allah indirdiği ayetlerle Rumların kısa bir zaman sonra galip geleceklerini haber veriyordu. Hz. Ebû Bekir(ra), ilahî mesajı duyar duymaz hemen Mekke'ye gidip işittiği hakikatleri Kâbe'nin avlusunda haykırmaya başladı. Mekke'nin Ümeyye b. Halef, Utbe b. ebû Muayt gibi kara yüzlü adamları kahkaha attı ve Hz. Ebû Bekir'e(ra): "Yalan söylüyorsun. Haydi, aramızda bir müddet tayin et, seninle bahse girelim." dediler. O dönem kumarı yasaklayan ilahî emirler henüz gelmediğinden Hz. Ebû Bekir(ra): "Tamam." deyip Rum İmparatorluğu'nun İran devletini üç sene sonra yeneceğine dair onlarla on deve üzerinden bahse girdi. Durumu da hemen gidip Efendimiz'e(sav) haber verdi. Efendimiz(sav): "Ya Ebû Bekir! Sen git süreyi dokuz yıla bahsi de yüz deveye çıkar." buyurdu. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir(ra) tekrar müşriklerin yanına gidince onu görenler kahkaha attılar ve: "Ne o pişman mı oldun?" dediler. Hz. Ebû Bekir(ra) ise: "Gelin sizinle bahsi artıralım. Müddeti de uzatalım. Süreyi dokuz yıla develeri de yüze çıkaralım." diye cevap verdi. Müşrikler onun bu teklifini kabul ettiler.

---

* "Elif lâm mim. Rumlar, size yakın bir mevkide mağlûp düştüler. Fakat bu mağlûbiyetlerinden sonra, birkaç yıl içinde galip geleceklerdir. Evvelce de sonra da hüküm Allah'ındır. O gün mü'minler Allah'ın yardımıyla sevineceklerdir. O dilediğine yardım eder. Onun kudreti her şeye galiptir, O çok bağışlayıcıdır. Bu Allah'ın vaadidir. Allah vaadinden dönmez; lâkin insanların çoğu bunu bilmez." **(Rum, 30/1-6.)**

Mağlubiyetlerinden dokuz yıl sonra, Rumlar, birdenbire canlanarak hiç beklenmedik ve umulmadık bir saldırışla İranlıları dehşetli bir bozguna uğrattılar. Neticede Bedir harbinde Müslümanların zafer kazandıkları gün Rumlar da ayetin beyan ettiği gibi İran'ı yendi ve böylece Müslümanlar iki zaferi birden yaşadılar. Bahsin neticesinde kazanılan yüz deveyi ise Efendimiz'in(sav) buyruğu ile kestiler ve sadaka olarak dağıttılar.

Peki, bu olayın sırrı nerede? Hz. Ebû Bekir'in(ra) teslimiyetinde... Bizler bu asırda en büyük problemimiz olan teslimiyet meselesini bir türlü anlayamıyoruz. Çünkü maalesef biz merak ile şüpheyi birbirine karıştırmış insanlarız. Oysaki merak ilmin hocasıdır ve kişiye hakikati bulması için verilmiştir. Şüphe ise imanın kanseridir ve insanı imandan uzaklaştırır, perişan eder. Bazı insanlar merak nimetinin kendisine veriliş amacını şaşırıyor, onu İslâm'a karşı kullanıyor ve nimet nikmete (cezaya) dönüşüyor. Mesela kişinin karşısına sonsuzluğu anlatan bir ayet çıkıyor. O kişi ayetin derin ufkunu kıt (kısa) aklı ile anlayamıyor ve -hâşâ- ayette sorun olduğunu iddia ediyor. Eğer o insan: "Sorun ayette değil benim kıt (kısa) aklımda." dese mesele çözülecek. Ama kibirlenip diyemediğinden: "Kârûn 'Bu serveti, sahip olduğum bilgi sayesinde elde ettim.'"[18] ayetinin beyan ettiği şekilde Kârûn gibi ilmine güvenip helak olma yolunda gidiyor. Çünkü aklının almadığı meselede kusuru aklında bulmak yerine İslâm'da buluyor. İşte hakikati bulmak için verilen merak ile imanın kanseri olan şüphenin farkı buralarda açığa çıkıyor.

MİʼRAC HADİSESİ

~O(S.A.V) SÖYLÜYORSA DOĞRUDUR!~

Mekke'nin yedi ile onuncu yılları arası Müslümanlara boykot uygulanmış ve Müslümanlar çok sıkıntılı zamanlar geçirmişlerdir. Efendimiz(sav) onuncu yılda önce hamisi, amcası ebû Talip'i, ondan üç gün sonra da sevgili zevcesi Hatice'sini(ra) kaybetmiş, himayesiz kalmıştır. Hüzün üstüne hüzün yaşanan bu seneye senet'ül hüzün denmiştir. Mekke artık Efendimiz(sav) için tebliğde bulunabileceği bir yer olmaktan çıkınca Efendimiz(sav) İslâm'ı mayalayacağı yeni bir toprak arayışına girmiş ve dayıoğullarının yanına Taif'e gitmeye karar vermiştir. Bir umutla akrabalarının yanına giden Efendimiz(sav) oradan da taşlanarak dönmüş ve hüznüne bir hüzün daha eklenmiştir.

Nihayet Mekke'nin on birinci yılı gelmiş ve bu zorlu günler biraz da olsa geride kalmıştır. İşte bu zorlu günlerin hemen peşinden gelecek güzel bir beşâret, güzel bir müjdedir Mi'rac. Zira âdetullah böyledir. Önce Taif'i yaşarsın, sonra Mi'rac gelir.

Önce Taif'te taşlanırsın sonra Mi'rac'da Rabbin ile buluşursun.

Efendimiz(sav) Hz. Ali'nin(ra) kız kardeşi Ümmü Hani'nin(ra) evindedir. Nübüvvetin on birinci yılında Allah Resûlü(sav) bir iltifat-ı Rabbani'ye muhatap kılınarak amcasının kızı Ümmü Hani'nin(ra) evinde uyurken Cebrail(as) tarafından uyandırılır; getirilen Burâk isimli binek ile önce Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya, oradan da semalara, yaratılmışların varacağı son sınır olan Sidretü'l-Münteha'ya götürülür. Peki, neden Cebrail(as) Efendimiz'i(sav) direkt semâya yükseltmez de önce Kudüs'e götürür?

Şüphesiz ki bu ümmet Kudüs'ü unutmasın diye bu yol izlenmiştir. Orada bile bize nice mesajlar vardır. Efendimiz(sav) İsra Sûresinin ilk ayetinde ve Necm Sûresinin ilk bölümünde anlatıldığı gibi onlarca ayete, işarete, güzelliğe muhatap olarak döner gelir. Sabah olunca da başından geçenleri ilk Ümmü Hani'ye(ra) anlatır. O zamanlar henüz iman etmemiş olan Ümmü Hani(ra) Efendimiz'e(sav): "Bunu kimseye anlatmayacaksın değil mi?" der. Çünkü yaşananlar onlar için inanılacak gibi değildir. Ancak iman edenlerin kabul edeceği şeylerdir. Efendimiz(sav) ise amca kızına: "Vallahi! Ben bunu anlatacağım." der ve halkın yanına varıp Mi'râc'ı haber verir. Haberler ebû Cehil'in kulağına da gider ve ebû Cehil kendince aradığı fırsatı bulmuştur. "Yıllardır biz

Muhammed'in(sav) mecnun olduğunu söylüyorduk, şimdi herkes tasdik edecek." diye düşünür ve bu sevinçle Efendimiz'e(sav) varıp: "Ey Muhammed(sav)! Şimdi ben tüm Mekkelileri toplasam bu anlattıklarını onlara da anlatır mısın?" der. Sözde ebû Cehil kendisine göre aradığı fırsatı bulmuştur ama asıl fırsatı Efendimiz(sav) bulmuştur. Allah Resûlü(sav): "Evet anlatırım." deyince Ebû Cehil sevinçle Mekkelileri toplar.

Efendimiz(sav) onların her birisine yaşadığı hadiseyi anlatır ama öyle bir anlatır ki yaşamamış bir insanın böyle anlatması mümkün değildir. Öyle ki Allah Resûlü(sav) Kudüs'ü, Mescid-i Aksa'yı en ince detaylarına kadar anlatır. Hatta iki gün sonra gelecek kervandan, kervanın başındaki siyah deveden, devenin üstündeki su tulumundan bile bahseder ve her birisi neticede gerçek çıkar. Ebû Cehil aradığı fırsatı elde edememiştir. "Ne yapayım?" diye karanlık düşüncelere dalarken aklına henüz olayı duymayan Hz. Ebû Bekir(ra) gelir. "Onu Muhammed'den(sav) ayırırsak bu iş tamamdır. O karşı çıkarsa, onun vesilesi ile iman edenlerin hepsi de karşı çıkar." diye düşünür ve hemen Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanına gider. "Ya Ebû Bekir(ra)! Senin arkadaşın Muhammed(sav) böyle böyle söylüyor. Mi'rac'a çıktığını anlatıyor." der. Hz. Ebû Bekir'in(ra) ise söylediği ilk şey: "O(sav) söylüyorsa doğrudur." olur. İşte sadâkat budur ve sıddık olmanın gereğini yapan Hz. Ebû Bekir(ra) şunları da ekler: "Siz O'nun(sav) bir gece Kudüs'e, oradan semalara gittiğine inanmıyorsunuz.

Ben O'na(sav) her gün semadan vahiy geldiğine inanıyorum da O'nun(sav) semalara çıktığına mı inanmayacağım? Vallahi O(sav), ne diyorsa ben hepsini kabul ediyor, hepsine inanıyorum." der.[19]

İşte sadâkat işte teslimiyet budur ve Efendimiz(sav) dostunun bu konuşmalarını duyunca: "Vallahi sen Ebû Bekir-i Sıddıksın(ra)!" der ve "Sıddık" lakabını ona tam da burada armağan eder. Artık o kıyamete kadar Ebû Bekir-i Sıddık(ra) olarak anılacaktır.

HİCRET VE
SEVR SULTANLIĞI

Mekke'nin on üçüncü yılı Müslümanlar Mekkeli müşriklerin zulümlerinin artırması sebebiyle yavaş yavaş şimdiki Medine olan Yesrib'e hicret etmeye başlamışlardı. Bir gün hicret sırasının kendilerine de geleceğini bilen Hz. Ebû Bekir(ra) iki deve almış yolculuk için bekletiyordu. Kureyş müşrikleri Efendimiz'in(sav) vücudunu ortadan kaldırmak için kat'î karar almışlardı ve bunun için faaliyetlerini sürdürüyorlardı. Bu sırada Allah Azze ve Celle Efendimiz'e(sav) hicret emrini verdi. Bunun üzerine Efendimiz(sav) Mekke'nin öğle uykusunda olduğu bir gün Hz. Ebû Bekir'in(ra) evine gitti ve Allah'ın kendisine hicret için izin verdiğini söyledi. Hz. Ebû Bekir(ra): "Es-sohbe ya Resûlullah(sav)? / Yol arkadaşlığı mı ya Resûlullah(sav)?" diye sorup: "Evet, yol arkadaşlığı." cevabını alınca mutluluktan gözyaşlarına hâkim olamadı. Hz. Aişe(ra) annemiz, babasının o hali için der ki:

"O güne kadar bir insanın sevincinden böylesine ağladığını görmemiştim."[20]

Efendimiz'e(sav) yol arkadaşlığı demek, sonunda ölüm olan bir yola çıkmak, ölüme gitmek demekti. Ölü ya da sağ Medine'ye varmadan tutuklanmak demekti. İşkence demekti. Lakin Hz. Ebû Bekir(ra) ya kalandıkları takdirde başlarına yüz deve ödül konmasına rağmen yine de sevinir. Neden sevinmesin ki? Biz O'nun(sav) bir sünnetini eda ettiğimizde bile sevinirken, O'nunla(sav) yan yana yol arkadaşlığı yapacak, bunun içinde ayetle "İkinin ikincisi..."[21] olarak müjdelenecekti. Böyle bir insan nasıl sevinmez ki?

Efendimiz(sav) ve Hz. Ebû Bekir(ra), Medine'ye kadar kendilerine kılavuzluk edip yol göstermesi için, henüz müşrik, fakat güvenilir, sözünde durmasıyla tanınmış biri olan Abdullah bin Uraykıt'la anlaştılar. İki binit deveyi kendisine teslim ettiler. Onunla üç gün sonra Sevr Dağı eteğinde buluşmak üzere sözleştiler. Daha sonra Efendimiz(sav), Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanından ayrılarak Hâne-i Saadetine döndü.[22]

Bu sırada Cibril-i Emin(as) geldi ve Efendimiz'e(sav) müşriklerin Darü'n Nedve'de aldıkları kararı bildirip: "Şimdiye kadar yattığın yatağında, bu gece yatma!" dedi.

Bunun üzerine Efendimiz(sav), Hz. Ali'yi(ra) çağırdı ve: "Yatağımda bu gece yat uyu! Şu yeşil, geniş aba

hırkamı da üzerine ört! Korkma! Sana hiçbir zarar erişmeyecektir." buyurdu.

Plan gereği her kabileden seçilmiş eli kılıçlı iki yüze yakın müşrik, gecenin üçte biri geçince, Efendimiz'in(sav) evinin önünde toplandılar. İçlerinde ebû Cehil, ebû Leheb ve Ümeyye bin Halef gibi azılıları ve elebaşıları da vardı. Katiller, gecenin geçmesini, aydınlığın etrafı sarmasını ve Allah Resûlü'nün(sav) evinden çıkmasını bekliyorlardı. Çünkü, âdetlerine göre, bir adamı evinin içinde katletmek korkaklığın en âdisi sayılırdı.

Efendimiz(sav), eli kılıçlı katillerin Hâne-i Sâadetinin etrafını sardıkları sırada evinden çıktı. Yerden aldığı bir avuç toprağı başlarına attı ve Yâsîn Sûresinin dokuzuncu ayetini okudu. "Onların önlerinden bir set arkalarından da bir set çektik. Böylece gözlerini perdeledik; onlar artık göremezler."[23] Böylece içlerinden hiçbiri onu görmedi ve Efendimiz(sav) oradan çıkıp Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanına gitti. Kendileri için acele sefer malzemesi hazırlandı ve bir dağarcığa bir miktar azık kondu. Sonra, Efendimiz(sav) ile Hz. Ebû Bekir(ra) evin arkasındaki küçük kapıdan çıktılar ve üç gün kalmak üzere yüksekliği 750 metre olan Sevr Dağına çıktılar.

Mağara oldukça ıssızdı. Önce Hz. Ebû Bekir(ra) içeri girdi. Yeri temizleyip düzeltti. Mağaradaki delikleri elbisesini yırtarak tıkadı. Yetmeyince, geriye kalan bir deliğe de ayağını dayadı. Sonra Efendimiz'i(sav) içeri davet etti. Efendimiz(sav) içeri girdi ve müba-

rek başını sadık dostunun dizine dayayarak uyudu. Az sonra, Hz. Ebû Bekir(ra) deliğe dayadığı ayağında müthiş bir acı hissetti. Ayağını yılanın ısırdığını anladı ama delikten ayağını çekmedi. Hatta, Allah Resûlü(sav) uykudan uyanabilir diye yerinden bile kımıldamadı. Hz. Ebû Bekir'in(ra) canı öylesine acıdı ki, gözlerinden ister istemez yaş aktı. Akan gözyaşlarının birkaç damlası mübarek yüzüne damlayınca Efendimiz(sav) uyandı ve: "Ne var, ya Ebâ Bekir?" diye sordu. Hz. Ebû Bekir(sav) ise: "Ya Resûlallah(sav)! Ayağımı bir şey soktu. Ama mühim değil. Anam babam sana fedâ olsun." diye cevap verdi. Efendimiz(sav), ayağa baktı. Yılanın soktuğu yeri mübarek tükürüğü ile meshetti. Allah'ın lütfu ile acı derhal kayboldu ve Hz. Ebû Bekir(ra) şifa buldu.

O anda Allah'ın emriyle bir örümcek gelip mağaranın ağzına ağını gerdi, bir çift güvercin ise gelip yuva kurdu. Efendimiz'i(sav) evinde bulamayan müşrikler fazlasıyla sinirlendiler ve Mekke'nin her tarafını didik didik aramaya başladılar. Hz. Ebû Bekir'in(ra) evine vardılar. Onu da bulamayınca büsbütün öfkelendiler. Mekke'de Efendimiz'i(sav) bulamayınca bir tellal çağırttılar ve: "Muhammed'i(sav) ve Ebû Bekir'i(ra) bulup getirene veya öldürene yüz deve veririz." dediler. İçlerinde ne kadar hırsız, cani ve gözü dönmüş var ise, bu ilanı duyunca, kimi eline kılıç, kimi de sopalar alarak Mekke'nin dışına çıktılar ve etrafta koşuşturmaya başladılar. Arayıcılar, yanlarına Müdlicoğulları'ndan iki iz takip edici de almışlardı. Bu iz sürücüler işinde öyle mahirdi

ki atın ayak izine bakarak üstüne binen kadın mı, erkek mi; kilolu mu, zayıf mı; sakin birisi mi, yoksa sinirli birisi mi anlayabilecek nitelikte idiler.

Nihayetinde iz sürücüler Efendimiz(sav) ile Hz. Ebû Bekir'in(ra) izlerini buldular. Takip ede ede gelip Sevr Dağının eteklerine dayandılar. Tam mağaranın önüne geldiklerinde ayaklarının ucuna baksalar veyahut kafalarını eğseler ikisini de göreceklerdi. Ama orada bozulmamış bir güvercin yuvası ve bir örümcek ağı ile Allah Azze ve Celle onları muhafaza etti. Allah'a iman edince anlarsın ki bir güvercin yuvası ve bir örümcek ağı ile seni tek koruyabilecek olan Allah Azze ve Celle'dir.

Hz. Ebû Bekir(ra) müşrikler kendilerini bulunca fazlasıyla telâşa kapıldı ve üzüldü. Onun bu halini gören Efendimiz(sav): "Neden korkuyorsun?" diye sordu. Hz. Ebû Bekir(ra): "Ya Resûlallah(sav)! Beni öldürseler Ebû Kuhafe'nin evi ağlar ama ya Sana(sav) bir şey olursa bütün ümmet ağlar. Ben bu yüzden korkuyorum." dedi. Efendimiz(sav) ise hepimizin iyi bildiği ayeti orada zikretti: "Lâ tahzen! İnnallahe meana. / Üzülme! Allah bizimle beraberdir."

Hz. Ebû Bekir(ra) tekrar: "Ya Resûlallah(sav)! Onlardan birisi eğilip de ayaklarının dibinden bir bakıverse, bizi görür." Deyince Efendimiz(sav) yine emin bir şekilde: "Ya Ebû Bekir, iki kişinin üçüncüsü Allah olursa, sen akıbetin ne olacağını zannediyorsun? Yakalanacağımızı mı sanırsın?" dedi.[24]

Sonra da Hz. Ebû Bekir'in(ra) iç ferahlığına kavuşması için Allah'a(cc) dua etti.[25]

Sevr Mağarasına oldukça yaklaşan müşrikler: "Şu mağarayı da arayalım" dediler. Konuşulanları Efendimiz(sav) ile Hz. Ebû Bekir(ra) de duyuyorlardı. İçlerinden biri mağaranın ağzına kadar geldi. Fakat içeri girip bakma lüzumu hissetmeden geri döndü. Ona: "Neden girip içeri bakmadın?" diye sordular. O: "Mağaranın ağzında iki yabanî güvercinin yuva kurduğunu gördüm. Orada olduklarına asla ihtimal vermem." diye cevap verdi. Azılı müşrik Ümeyye bin Halef ise, arkadaşlarına hiddetle şöyle bağırdı: "Hâlâ mağaranın orada ne dolaşıp duruyorsunuz. Orada örümceğin ağ bağladığını görmüyor musunuz? Vallahi ben, bu ağın Muhammed(sav) doğmadan önce gerilmiş olduğu kanaatindeyim." dedi.[26] Bunun üzerine mağaranın yanından uzaklaştılar.

Efendimiz(sav) ve Hz. Ebû Bekir(ra) üç gece tedbir için mağarada kaldılar. Bu üç günlük süre zarfında Hz. Ebû Bekir'in(ra) oğlu Abdullah(ra) kendilerine Kureyşlilerden haber getirirken, kızı Esma(ra) ise azık getirip götürdü.

Bu arada, daha önce kararlaştırıldığı üzere kılavuz olarak tutulan Abdullah bin Uraykıt da kendisine teslim edilen iki deve ile birlikte pazartesi günü Sevr Dağına geldi.

Hz. Ebû Bekir(ra), iki devesinden üstün olanını Efendimiz'e(sav) verdiyse de Efendimiz(sav): "Ben, benim olmayan deveye binmem." diyerek önce Hz.

Ebû Bekir'den(ra) devenin ücretini öğrendi, sonra deveye bindi. Böylece üç günün ardından mağaradan ayrılıp Yesrib'e, şimdiki ismiyle Medine'ye doğru yola devam ettiler. Hz. Ebû Bekir(ra), yol boyunca Efendimiz'in(sav) etrafında haleler çizip O'nun(sav) bir önüne, bir arkasına, bir sağına, bir soluna geçince Efendimiz(sav) sordu: "Ey Ebû Bekir! Neden yanımda yürümüyorsun da etrafımda halkalar çizip duruyorsun? Senin yerin benim sağım iken seni böyle yürümeye iten şey nedir?"

Hz. Ebû Bekir(ra): "Ya Resûlullah(sav)! Düşünüyorum ve diyorum ki ya birden Sana(sav) önden bir saldırı olsa, hemen öne geçiyorum, Sana(sav) değil bana gelsin diye... Sonra ya arkadan saldırı olsa diye düşünüyor, arkana geçiyorum. Ya sağdan, ya soldan deyip sağa sola geçiyorum. Sana(sav) bir şey olmasın da bana olsun diye böyle yürüyorum."

Allah Resûlü(sav) sevgili dostunun bu sözleri karşısında çok duygulandı ve tekrar sordu: "Beni çok mu seviyorsun ey Ebû Bekir?" Günümüzde O'nu(sav) çok sevme meselesi ilahilerde kalmış lakin inanın Efendimiz'i(sav) sevmek sadece ilahilere konu olacak, ilahilerde gözyaşı döktürecek kadar basit bir mesele değildir. O'nu(sav) sevmek, karşılığında bir bedel ödemeyi gerektirir. Hz. Ebû Bekir(ra) cevap verdi: "Sana(sav) bir şey olmasın diye ben bu candan geçerim ya Resûlallah(sav)!"

Hicret yolculuğu Hz. Ebû Bekir(ra), Efendimiz(sav) ve Abdullah bin Uraykıt isminde müşrik bir ada-

mın rehberliğinde devam ediyordu. Efendimiz(sav) neden yanlarına rehber olarak bir Müslüman değil de bir müşrik almıştı? Çünkü burada "işi ehline verme" yani liyakat mesajı vardı. Efendimiz(sav) tâ 1400 yıl önceden bizlere işi ehline vermenin gerekliliğini öğretiyor onun için de insanlık tarihinin en kutlu yolculuğunda: "Bizdendir!" denilip yolu iyi bilmeyen Müslüman başa geçirilmiyordu. "En iyisi" olduğu ve güvenilir bulunduğu için bir müşrik kılavuz olarak seçiliyordu. Zaten bu kadar kritik bir yerde bu mesajın verilmesi, mesajın büyüklüğünün alametidir. Bu durum ise Efendimiz'in(sav) emaneti ehline verme konusundaki hassasiyetinin en açık delillerinden biridir.

Onlar yollarına devam ederken Kureyş'in Resûlullah'ı(sav) ele geçirenlere yüz deve va'd ettiği, beni Müdlic aşireti tarafından da duyulmuştu. Bu aşiret sahil yolundan iki deve ile üç kişinin geçip gittiğini de işitmişlerdi. İçlerinden hem cesurluğu hem de iyi iz takip ediciliği ile bilinen Sürâka bin Mâlik(ra) de mükâfatın tatlılığına aldanarak Efendimiz'i(sav) takibe koyuldu. Bir ihbar üzerine harekete geçen Sürâka(ra), kısa zamanda onların izlerini buldu. Sürâka(ra), dörtnala koşturduğu atı ile gittikçe Efendimiz(sav) ve yanındakilere yaklaşıyordu. Aralarında az bir mesafe kalmıştı. Hz. Ebû Bekir(ra) onun geldiğini görünce telaşlandı.

Efendimiz(sav), mağarada olduğu gibi yine: "Üzülme, Allah bizimle beraberdir." dedi ve dönüp Sürâka'ya(ra)

baktı. Sürâka'nın(ra) atının ayakları bir anda dizlerine kadar yere battı.

Sürâka(ra), kurtulunca tekrar Efendimiz'i(sav) ve beraberindekileri takip etmeye devam etti. Fakat yine atının ayakları yere saplandı ve atının ayaklarının saplandığı yerden duman gibi bir şey çıktı. Sürâka(ra) o zaman anladı ki; ne onun elinden ne de kimsenin elinden gelmez ki, O'na(sav) ilişsin. Sürâka(ra): "Ya Muhammed(sav)! Dua et kurtulayım. Sana(sav) hiç dokunmayacağım. Seni(sav) takip edecek kimselere de Senden(sav) hiç bahsetmeyeceğim." dedi.[27]

Efendimiz(sav) onun için Allah'a dua etti ve Sürâka(ra) o halden kurtuldu. Sürâka(ra): "Ey Allah'ın elçisi, emret istediğini yapayım." dedi. Efendimiz(sav) ona: "Git, öyle yap ki, başkası gelmesin." buyurdu. Efendimiz'den(sav) bu talimatı alan Sürâka(ra) derhal geri döndü. Arkadan gelen Kureyş'in takipçilerine de "Ben buraları arayıp taradım; kimseyi bulamadım. Başka tarafa bakalım." diyerek onları geri çevirdi.[28]

Günün başlangıcında Allah Resûlü'nü(sav) öldürmek için yola çıkan Sürâka(ra), günün sonunda iman etti ve O'nun(sav) muhafızı oldu.

TEBÜK SEFERİ
~HAYIRDA YARIŞMAK~

Hicretin dokuzuncu yılı Medine'de kıtlık olur ve tam o zamanda otuz bin kişilik ordunun Tebük'e sefere çıkması planlanır. Müslümanlar o güne kadar ellerinde avuçlarında ne varsa Allah için infak ederler ama Efendimiz(sav) yine de: "Bu zorluk ordusunu kim kuşatacak, kim doyuracak?" diye açıktan infak ister. Çünkü Allah Resûlü(sav) bu sefer istediği infakı Müslümanlardan değil, münafıklardan ister. Zira "infak" ile "nifak" birbirine zıt iki kelimedir. Birinin kalbinde nifak varsa o kişi infak edemez. Birisi infak ederse de kalbindeki bütün nifak alametleri yok olur, gider. Onun için Efendimiz(sav) de münafıklardan infak alarak yüreklerindeki nifak hastalığını tedavi etmek ister ama münafıklar bu infak çağrısında bile Müslümanlarla dalga geçmeye devam ederler.

Az verenlerle: "Allah'ın senin verdiğin ufacık şeylere ihtiyacı mı var?" diye; çok verenlerle de: "Gösteriş yapıyor." diye alay ederler. Münafıklar

böyledir, her meseleye yılan dillerini mutlaka bulaştırırlar. Zaten münafıklık alametini taşımak da böyle olmayı gerektirir.

Efendimiz(sav) bir hadisinde şöyle buyurur: "Ara bozuculuk yapan, iyiliği başa kakan ve cimri olan cennete giremez."[29] Allah Resûlü(sav) cennetin ancak cömertlerin yurdu olduğunu bildirir ve böylece infakın önemi açığa çıkar.

Efendimiz(sav) açıktan infak isteyince sahâbeler hayırda yarışa girerler ve bu davette Hz. Ömer(ra), bu kez Ebû Bekir'i(ra) geçeceğim diye sevinir. Neyi varsa yarısını getirir ve Efendimiz'in(sav) huzuruna çıkar: "Ya Resûlullah(sav)! Bu benim malımın yarısıdır."

Efendimiz(sav): "Eve ne bıraktın ey Ömer" deyince de: "Eve de malımın diğer yarısını bıraktım." der. Ardından Hz. Ebû Bekir(ra) gelir ve elinde avucunda ne varsa Allah Resûlü'nün(sav) önüne bırakır. Allah Resûlü(sav), aynı soruyu ona da sorar: "Eve ne bıraktın ya Ebû Bekir?" Ebû Bekir Sıddık(ra): "Ben eve Allah ve Resûlü'nü(sav) bıraktım ya Resûlallah(sav)!" diye cevap verir. Bunu duyan Hz. Ömer(ra) ise: "Yine hayırda yarışılamaz bir iş yaptın. Ya Ebû Bekir(ra)! Biliyorum ki sen hayırda geçilemezsin." der.

Hatta Hz. Ebû Bekir(ra) sahibi olduğu her şeyi o kadar verir ki o ve hanımı için ellerinde uzun süre yalnızca bir elbise kalır. Onunla zaman zaman dışarı çıkıp alışveriş yapabilirler ya da ticarî işlerini yürütebilirler. Bu sebepten ötürü Hz. Ebû Bekir(ra) ibadet için camiye gidemez.

Bir sabah namazı vakti Efendimiz(sav) namaza çağırmak üzere Hz. Ebû Bekir'e(ra) birisini gönderir. Ama tek kıyafeti hanımı giyindiğinden Hz. Ebû Bekir(ra), gelen kişi üzerinde uygun bir şey olmadığını görmesin diye gizlenir.

Efendimiz'i(sav) bizzat kendisini namaza çağırdığını öğrendiğinde gitmekten başka çaresinin olmadığını düşünür. Biraz yaprak toplar ve onları kendisini örtecek bir giysi halinde örer. Efendimiz(sav) camide Hz. Ebû Bekir'i(ra) beklerken Hz. Cebrail'in(as) tamamen yapraklardan örülmüş tuhaf bir giysi giymiş halde geldiğini görür.

Neden böyle tuhaf giyindiğini sorduğunda ise Hz. Cebrail(as): "Allah(cc), göklerdeki bütün meleklere Hz. Ebû Bekir'in(ra) şerefine böyle giyinmelerini emretti." der ve sonra Allah Resûlü'ne(sav) bütün olanları anlatır. Efendimiz(sav) ise az sonra yanına gelen Hz. Ebû Bekir'i(ra) gördüğünde: "Rabbin senden memnun, sen Rabbinden memnun musun?" der ve Hz. Ebû Bekir(ra) bu güzel müjde karşısında sevincinden ağlamaya başlar.

Cihad yolunda mücadele edenin evine Allah ve Resûlü(sav) kefildir. Ama bu mesele günümüzde bazı insanlar tarafından o kadar anlaşılmaz ki, bu hakikatleri anlatanlar bile bazen eve kaçta gidilirin hesabına tutuşurlar. Geç saatte eve giden birini görseler: "İyi de evin de hakkı yok mu?" diye sorarlar. Ben cevap vereyim. Evet, evin hakkı var ve bir milyon insandan bir kişisi hariç o evin hakkını za-

ten veriyor, evden çıkmıyorlar. İslâm'ı oturdukları koltuklarda yaşamaya çalışıyorlar. Ama bırakın bari birkaç kişi gecelerini bölerek insanlarla ilgilensin. Bari birkaç kişi gecelerini nurlandırmaya çalışsın. Bırakın gelecek neslin anneleri ağlayacağına gecesini feda eden birkaç fedakarın anneleri evlatlarından ayrı kaldıkları için ağlasınlar. Velev ki Allah göstermesin bu vatanın başına bir şey gelse bizler evde mi oturacağız? Hayır! O cephe senin, bu cephe benim diyerek belki de yıllarca evimizi, ailemizi, sevdiklerimizi görmeyeceğiz. Madem öyle, şimdi de manevi bir cihat var. Çoğumuzun evinde peynir, zeytin bulunuyor. Çocuğumuz, hanımımız yemeğini yiyor. Hiç kimse Suriye'deki gibi çadırlarda kalmıyor. Herkesin huzuru yerinde... Böyle bir zamanda biz gecelerimizi de Allah için kullanmayacaksak, birilerinin imanına yetişmeyeceksek; ne zaman kullanacağız? Ama anlayamıyoruz. Allah için mücadele eden kişinin evine Allah(cc) ve Resûlü(sav) kefil olur manasını bir türlü anlayamıyoruz.

Hicretin dokuzuncu senesinde Efendimiz(sav) ile hanımları arasında İ'lâ hadisesi yaşanır ve Efendimiz(sav) bir ay boyunca evi terk eder, hanımlarının yanına gitmez. Hz. Ömer(ra) o sırada "Avali" denilen bölgededir ve gece vakti İtbân b. Malik(ra) Hz. Ömer'in çadırına gelip: "Ömer Ömer!" diye kapıya vurur. Hz. Ömer'in(ra) zihni hep savaşta olduğundan

İtbân'a(ra): "Ne oldu, Medine'yi Gassaniler mi bastı?" diye sorar. İtbân(ra): "Daha beteri oldu Ey Ömer! Korkarım ki Allah Resûlü(sav) hanımlarının hepsini boşamış." der. Hz. Ömer(ra) şaşırır. Hemen Efendimiz'in(sav) yanına gitmek için yola çıkar. Nihayetinde Efendimiz'in(sav) hanımlarından biri de onun kızıdır. Hz. Ömer(ra), yolda üzülürken aklına Efendimiz'in(sav) eşi, kendisinin ise kızı olan Hafsa(ra) annemiz gelir ve: "Ben kızıma 'sakın ebû Bekir'in kızı ile yarışma. Allah Resûlü(sav) Aişe'yi senden, Ebû Bekir'i de babandan daha fazla seviyor.' demiştim." der. Zira onun öyle yüce bir gönlü vardır ki o gönül Hz. Ebû Bekir'i(ra) her daim en önde tutmuş ve onu hayırdaki yarışta geçilemeyecek bir noktaya koymuştur.

EFENDİMİZ'İN(S.A.V.) VEFATI

Bir gün Hz. Abbas(ra), yeğeni Muhammed Mustafa'ya(sav) gelir ve: "İnsanlar sana çok eziyet etti. Senin(sav) makamını yüksek yapsak da artık Sana(sav) kolay ulaşamasalar, Seni(sav) yormasalar." der. Efendimiz(sav): "Amca bunlara ne gerek var ki?" deyince Hz. Abbas(ra) üzülür ve kapıların ötelere açıldığını anlar. Yine o günlerde Efendimiz(sav) bir gün hutbe îrad ederken: "Allah bir kulunu dünya ile ahiret arasında muhayyer bıraktı. O kul, ahireti seçti." der. Bunu duyan Hz. Ebû Bekir(ra) hüngür hüngür ağlamaya başlar. "Ne oldu ya Ebû Bekir(ra), neden ağlıyorsun?" denilince "O ahireti seçen kul, Resûlullah'tır(sav). Ona ağlıyorum." der. Böylece Efendimiz'in(sav) vefatının yaklaştığı Medine'de ufak ufak hissedilmeye başlanır.

O dönemlerde Efendimiz(sav) bolca kabir ziyaretleri yapar. Birisinde bakışları semada: "Kardeşlerimi çok özledim." der. Sahâbeler yanına gelip: "Ya Resûlallah(sav), kardeşlerin bizler miyiz?" diye

sorunca Allah Resûlü(sav): "Hayır, sizler benim ashâbımsınız. Kardeşlerim beni görmedikleri halde iman etti. Sesimi işitmeden davetime koştu. Ben o kardeşlerimi kıyamet günü tanıyacağım." buyurur. Sahâbeler merak edip yine sorarlar: "Ya Resûlullah(sav), onları nasıl tanıyacaksın?" Efendimiz(sav): "Sizin bir sürü atınız olsa onların ayak ve alınlarında beyazlık olsa o nişandan atlarınızı tanımaz mısınız? Ben de bana iman edenleri alın ve ayaklarındaki abdest izlerinden tanıyacağım. Allah'ım beni görmeden iman edenlerin yaptıklarını on katı ile sevaplandır." deyince sahâbeler: "Âmin!" diyerek ona mukabelede bulunurlar.

Efendimiz(sav), vefatından önceki son dönem ciddi bir ateşli hastalık geçirir. Özellikle son on üç gün O'nu(sav) çok yorar. Bu hali için Efendimiz(sav) Aişe(ra) annemize "Hayber'de yediğim zehirli etin tezahürünü görüyorum." der. Efendimiz'in(sav) son döneminde dikkat çektiği en ciddi meselelerden bir tanesi cihadın devamlılığı olduğundan, Allah Resûlü(sav) sürekli: "Üsâme ordusu ile sefere çıktı mı?" diye sorar. Çünkü Efendimiz(sav) bu sefere on yedi yaşında ve azad edilmiş bir köle olan Zeyd bin Harise'nin(ra) oğlu Üsâme bin Zeyd'i(ra), ordu komutanı olarak gönderecektir. Azad edilmiş bir kölenin oğlunun ordu komutanı olması ise hâlâ bazılarının aklında soru işareti oluşturmaktadır. Onun için Efendimiz(sav) itaatin önemini anlatabilmek adına sürekli: "Üsâme sefere çıktı mı?" sorusunu sorar. Ümmetinin bir imtihana da itaatten tâbi tutulaca-

ğını bilir. Allah Resûlü(sav), o sefere ordu komutanı olarak Üsâme'yi(ra): "Başınızda kim olursa olsun Allah'a itaati varsa siz de ona itaat edin. İtaat edeceğiniz kişinin yaşını ve geçmişini sorgulamayın!" mesajı ümmette tam otursun diye gönderir.

Hâlâ ümmetin en büyük problemi bu değil mi? Kime sorsanız ümmetin birliğini istiyor ama kimse kimseye birlik adına itaat etmiyor. Her birimiz, birlik istiyoruz ama bende birleşelim, diyoruz. Böyle birlik mi olur? "Birlik istiyorum ama bana benzemeyen haindir. Ancak benim gibi olursan birlik istiyorum." Bu düşüncelerle bir olunur mu?

Üsâme'nin(ra) komutan olarak gideceği seferde birçok büyükler de Üsâme'nin(ra) emri altına girecektir. Bu yüzden: "Üsâme(ra) gibi genç bir insanın komutanlığı olur mu?" diye itirazlar gelecek ve Efendimiz(sav) hasta hali ile hutbe vermek durumunda kalacaktır. "Neden Üsâme'nin komutanlığına itiraz ediyorsunuz? Daha önce de Mute'nin birinci zaferinde babası Zeyd'e böyle itiraz etmiştiniz. Babası da Üsâme de buna layıktır, ümmetin hayırlılarındandır. Eğer siz itaat meselesinde gerekeni yapmazsınız bu iş olmayacaktır."

Efendimiz(sav) Üsâme'nin(ra) bir an evvel sefere çıkmasını ister ama Üsâme(ra), O'nu(sav) o halde bırakıp bir türlü gidemez. Efendimiz(sav) en son: "Söyleyin, cihada çıksın!" deyince Üsâme(ra) sefere çıkar ve Efendimiz(sav) rahatlar.

Allah Resûlü(sav) hasta halinde bile hanımlarının hukukunu korumuştur. Bu süreçte sırasıyla her birinin hanesinde kalmıştır. Ama bir gün: "Bugün sıra kimde, bugün sıra kimde?" diye birkaç kez sorunca diğer hanımları anlamışlardır ki Resûlullah(sav) son anlarını Aişe'sinin(ra) yanında geçirmek istiyor. Onun için müsaade etmişler ve Efendimiz(sav) son dört gününü Aişe(ra) annemiz ile hücre-i saadetinde birlikte geçirmiştir.

Günlerden perşembedir, akşam namazı vakti Efendimiz(sav) namazı kıldırır. Daha sonra odasına geçer, Mürselat Suresini okur. Yatsı namazı vakti girer. Sahâbeler, Efendimiz'in(sav) imamlığını bekler. Efendimiz(sav) abdest alıp üç kez yataktan ayağa kalkmaya çalışır ama kendinde kalkacak gücü bulamaz. "Söyleyin, Ebû Bekir imamlığa geçsin." der. Hz. Ebû Bekir(ra) imamlığa geçmez, geçemez. Allah Resûlü(sav) bir kez daha söyler, yine geçmeyince Aişe(ra) annemiz: "Ya Resûlallah(sav) bari Ömer geçse olmaz mı? Bilirsin babam dayanamaz çok ağlar." der. Efendimiz(sav) ise: "Olmaz, Ebû Bekir imamete geçecek." buyurur.

Efendimiz(sav) neden imamlık vazifesine Hz. Ebû Bekir'in(ra) geçmesi için ısrar eder? Çünkü ordunun komutanını tayin ettiği gibi orada da vefatından sonra ümmetin başına kimin geçeceğini tayin eder. Hz. Ebû Bekir(ra), iftitah tekbirini getirir ama ağlamaktan namazı zor kıldırır. Daha sonra da Efendi-

miz(sav) vefat edene kadar on yedi kez vakit namazını Hz. Ebû Bekir(ra) kıldıracaktır. Efendimiz(sav) de bunu uzaktan izleyerek memnun olacaktır. Hatta namazının bir tanesinde kendisi de o cemaate katılacaktır. Allah Resûlü'nün(sav) cemaatine katılarak namaz kıldığı, yani ona imamlık eden sadece iki kişi vardır. Bunlardan birisi son döneminde Hz. Ebû Bekir(ra) iken diğeri de Tebük seferi dönüşü Abdurrahman bin Avf'tır(ra).

Resûlullah'ın(sav), kendisini biraz iyi hissettiği anda Fâtıma(ra) annemiz içeri girer, yanına oturur. Efendimiz(sav) kızının kulağına bir şeyler fısıldar ve ondan sonra Hz. Fâtıma(ra) babasına sıkı sıkı sarılır. Sorarlar: "Ey Fâtıma! Babana ilk sarıldığında gözyaşlarına boğuldun. Daha sonra çıkarken mutlu çıktın. Neden böyle oldu?" Hz. Fâtıma(ra): "Babama ilk sarıldığımda ruhunun ufkuna yürüyeceğini anladım ve gözyaşlarıma hâkim olamadım. Daha sonra Babam kulağıma eğilip: 'Ey Fâtıma ehli beytimden bana ilk kavuşacak olan sensin.' dedi. Bu sefer de mutluluktan kendimi tutamadım." buyurur. Birkaç gün sonra Efendimiz'in(sav) hastalığı daha da ağırlaşır. Fâtıma(ra) annemiz bu sefer babasına sarılıp hüngür hüngür ağlar ve: "Ah babacığım!" diye haykırır. Efendimiz(sav) ise evladına: "Sabret kızım, artık Allah babana acı çektirmeyecektir." der.

Günlerden pazartesi olur. Sabah namazı vaktinde Efendimiz(sav) kendisini biraz iyi hisseder. 'Aişe(ra) beni oturt, perdeyi aç, namaz kılarken onları göreyim' der. O esnada namazı Hz. Ebû Bekir(ra) kıldırır ve sahâbeler Efendimiz'in(sav) baktığını görünce çok mutlu olurlar. Namazdan sonra Hz. Ebû Bekir(ra) içeri gelir ve Efendimiz'i(sav) biraz toparlamış görünce çok sevinir. Hz. Ebû Bekir'in(ra) evi Medine'nin az dışındadır ve günlerdir eve gitmemiştir. O gün Resûlullah(sav) öyle görünce eve gitmek için izin alır ve gider. Efendimiz(sav) hücre-i saadetinde başını sevgili yârı Aişe(ra) annemize yaslamıştır. İçeri elinde misvak, Hz. Aişe'nin(ra) kardeşi Abdurrahman(ra) girer. Aişe(ra) annemiz: "Misvak ister misin?" diye sorar. Efendimiz'in(sav) konuşacak gücü kalmamıştır ama ima ile: "Evet!" der. Başta kendisi dişlerini misvaklamak ister ancak yapamaz. Sonra Hz. Aişe(ra) annemiz misvakı alır ve Efendimiz'in(sav) dişlerini temizler.

Allah Resûlü'nün(sav) hastalığı iyice ağırlaşmıştır. İyileştiği bir anda kölelere iyi davranılmasını, namazın ihmal edilmemesini tavsiye etmiştir. Efendimiz'in(sav) mübarek yüzleri bazen sararıp bazen kızarır bir haldedir. Son anlar son demlerdir. Efendimiz'in(sav) nefesi iyice daralır, hareketleri daha da ağırlaşır. Efendimiz(sav) o anda üç kez: "La ilahe illallah! Ya Aişe ne kadar ağırmış ölümün sekeratı" der ve son sözü: "Refik-i A'la ya. ulvi ve yüksek Refik'e, beni Refik-i A'la ya ulaştır" olur.(sav)

Allah Resûlü'nün(sav) vefatıyla herkes feryat figan eder. Haber Hz. Ebû Bekir'e(ra) ulaşır ve Hz. Ebû Bekir(ra) geldiğinde şöyle bir manzarayla karşılaşır: Hz. Ömer(ra) kılıcı çekmiş: "O(sav) ölmedi, Mûsâ(as) gibi baygınlık geçiriyor. Her kim Muhammed(sav) öldü derse başını uçururum. O(sav) münafıkların kökünü kazıyana kadar aramızdan ayrılmayacak." diye haykırıyor.

Hz. Osman(ra) köşeye geçmiş tir tir titriyor. Hz. Ali(ra) köşeye çökmüş, hüznünü yaşıyor. Her sahâbede farklı bir hal görülüyor. O anda herkesi toplayacak bir dağ lazım. Hz. Ebû Bekir(ra) onlarla konuşmadan içeri giriyor. Efendimiz'in(sav) mübarek yüzündeki örtüyü kaldırıp alnını öpüyor: "Hayatında güzeldin, ölümünde de güzelsin ya Resûlullah(sav)." diyor. Gözündeki yaşları silip dışarı çıkıyor ve: "Her kim ki Muhammed'e(sav) tapıyorsa bilsin ki Muhammed(sav) ölmüştür. Ama her kim ki Allah'a kulluk ediyorsa bilsin ki Allah Hayy'dır, Allah Bakîdir." diye haykırıyor ve ardından şu ayeti okuyor.

"Muhammed yalnızca bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçti. Şimdi o ölür veya öldürülürse gerisin geri dönecek misiniz? Kim geri dönerse bilsin ki Allah'a asla bir zarar vermiş olmayacaktır. Allah şükredenleri ödüllendirecektir."[31]

Hz. Ebû Bekir'in(ra) bu konuşmasıyla bütün insanlar teskin olup tekrar kendilerini toparlıyor. Hz. Ali(ra), Efendimiz'i(sav) yıkıyor ve o esnada Peygamber Efendimiz'i(sav) nereye defnedeceğiz, konusu gün-

deme geliyor. Orda da bu işi çözen yine Hz. Ebû Bekir(ra) oluyor. Kendisi bu kadar zorlu bir zamanda birçok meseleyi çözüyor. Hz. Ebû Bekir(ra): "Ben O'ndan(sav) işitmişim ki bir peygamber vefat ettiği yere defnedilir." diyor ve Efendimiz'i(sav) hücre-i saadetine defnediyorlar. Defin olurken kızı Fâtıma(ra) annemiz, Enes bin Mâlik'i(ra) görüyor ve: "Ya Enes(ra), babamın üzerine toprak atmaya nasıl canın elverdi?" diyor. Enes bin Mâlik(ra) üzüntüden bir şey diyemiyor. Odaya giren ilk on yedi kişi Allah Resûlü'nün(sav) cenaze namazını kılıyor. Daha sonra girenler, peyderpey namaz kılmaya devam ediyorlar. Aişe(ra) annemiz uzun yıllar Efendimiz'in(sav) defnedildiği yere bir perde çekerek orada yaşıyor. Daha sonra Hz. Ebû Bekir(ra) ve Hz. Ömer(ra) de oraya defnediliyor.

HALİFE SEÇİMİ

Halife seçilmesi meselesi bizler tarafından çok kolay bir olgu gibi düşünülüyor. Ama esasen bu mesele bizim sandığınız kadar kolay değildir. Çünkü burada peygamberli bir hayattan peygambersiz hayata geçiş vardır ve bu çok zor bir durumdur. Zira ümmetten sahâbeler o zamana kadar başlarına her ne gelse Allah Resûlü'nün(sav) yanına gitmişlerdir. Peki, şimdi ne yapacaklar, kime gidecekler? Gittikleri kişi onları tatmin edecek karşılıkları verebilecek mi? İşte halife seçimi meselesinde böylesine ağır durumlar vardır.

Efendimiz'in(sav) vefatından sonra Beni Sakife'nin gölgeliğinde Sa'd bin Ubâde(ra) ile birlikte Ensar toplanır ve Sa'd bin Ubâde'yi(ra) kendilerine halife seçmeye hazırlanırlar. Tabi onlar bunu makam sevdasından değil, dava yerde kalmasın endişesi ile yaparlar. O esnada muhacirden Hz. Ebû Bekir(ra), Hz. Ömer(ra) ve ebû Ubeyde bin Cerrâh(ra)

oraya gelir ve gelirken akıllarında bir hadis vardır: "Ümmetin imamı Kureyş'tendir."[32]

Hz. Ebû Bekir(ra), herkese Ömer(ra) veya ebû Ubeyde bin Cerrâh'ın(ra) halife olmasını önerir. Tam o esnada Hz. Ömer(ra), ebû Ubeyde bin Cerrâh'a(ra) biat etmek için hamle yaparken o da: "Efendimiz'in(sav) Hac Emiri tayin ettiği, vefatına kadar makamını kullandırdığı birinin önüne geçmem." der ve: "Hz. Ebû Bekir(ra) halife olsun." bile demeden hemen eline yapışıp biat eder. Çünkü onların işi lafız değil, icraattır. Konuşma değil, hamle yapmaktır. Orada herkes biat ettikten sonra Hz. Ebû Bekir(ra) bir de şimdilerde güven oyu denilen atmosferin yani sulh ortamının sağlanması için umumi biat ister.

Efendimiz'in(sav) vefatından sonra hanımları, Resûlullah'ın(sav) Hayber ve Fedek'teki hisselerinden miraslarını istemek için Hz. Osman'ı(ra), Hz. Ebû Bekir'e(ra) gönderdiler. Bunun üzerine kendisi de Efendimiz'in(sav) eşlerinden birisi olmasına rağmen Hz. Aişe(ra): "Allah'tan korkmuyor musunuz? Sizler, Resûlullah'ın(sav) şu hadisini işitmediniz mi? 'Biz Peygamberler miras bırakmayız. Bizim bıraktıklarımız sadakadır. Bu mallar, Muhammed'in(sav) ailesinin ani ihtiyaçları ve misafirler için sarf edilir. Ben öldükten sonra bu mallar, benden sonra iş başına geçen kimsenin tasarrufundadır.'"[33]

Efendimiz'in(sav) diğer hanımları, bu sözler üzerine isteklerinden vazgeçtiler. Ancak Efendimiz'in(sav) kızı Hz. Fâtıma(ra), Ebû Bekir es-Sıddık'ın(ra) yanına gelerek ona: "Sen öldüğünde sana kim varis olur?" diye sordu. Hz. Ebû Bekir(ra): "Evladım ve ailem." deyince Hz. Fâtıma(ra): "O halde sana ne oluyor da Resûlullah'a(sav) bizden başkasını varis yapıyorsun?" dedi. Buna karşılık Hz. Ebû Bekir(ra): "Ey Resûlullah'ın kızı! Allah'a yemin ederim ki ben, babandan ne altın ne gümüş ne şu ne bu miras aldım." buyurdu. Fâtıma(ra) annemiz tekrar: "Hayber'deki hisselerimiz Fedek'teki sadakalarımıza ne oldu?" deyince Hz. Ebû Bekir(sav): "Ey Resûlun(sav) kızı! Ben Resûlullah'ın(sav) 'Bunlar, Allah'ın hayattayken bana yedirdiği bir lokmadır; ben öldükten sonra bunlar, Müslümanların ortak malıdır.' dediğini işittim." dedi.[34]

Hz. Ebû Bekir(ra), elbetteki Efendimiz'in(sav) biricik kızını, Ehl-i Beyt'in annesini incitmeyi gönlünden bile geçirmezdi. Ama, Resûlullah'ın(sav) sünneti, en kıymetli şahıslar için bile fedâ edilmezdi. O'ndan(sav) kalan, O'nun(sav) sağlığında sarf ettiği yere sarf edilecekti. Bu hadisin hükmü gereğince, Hz. Ebû Bekir(ra) kendi kızı ve Efendimiz'in(sav) eşi olan Hz. Aişe'ye(ra) ve Allah Resûlü'nün(sav) diğer eşlerine Fedek arazisinden pay vermediği gibi, Hz. Fâtıma'ya(ra) da vermemiştir.

Hz. Ebû Bekir'den(ra) sonra, Hz. Ömer(ra), Hz. Osman(ra) ve Hz. Ali(ra) de halife olduklarında Fedek'in gelirlerini Resûlullah'ın(sav) sarfettiği yere harca-

mışlardır. Eğer Fedek Hz. Fâtıma'nın(ra) hakkı olmuş olsaydı, Hz. Ali(ra) hilafeti zamanında onu alır, oğullarına verirdi. Ama Hz. Ali(ra) halife olunca, Fedek'in statüsünü ilk üç halife döneminde olduğu gibi aynen devam ettirmiştir. Bu da ilk üç halifenin bu konuda ne kadar isabetli hüküm verdiğine bir delildir.

Hz. Ebû Bekir(ra), Hz. Ali(ra) ve diğer bazı ashab, teçhiz ve tekfin-i nebevi (kefenlemek) ile meşgul iken, Muhacirîn'den Muğîre b. Şû'be(ra), Hz. Ömer'e(ra) gelip: "Ensar Sakife'de toplandı. Kendi kendilerine bir şeye karar verirlerse, aramızda savaş çıkar." dedi. Hz. Ömer(ra), Hz. Ebû Bekir(ra) ve ümmetin emini ebû Ubeyde'yi(ra) alıp Sakife'ye vardılar. Ensâr neredeyse Sa'd b. Übade'ye biat edecekti.[35]

Hz. Ebû Bekir(ra), Sâbıkîn-i Evvelin'den olan Muhacirîn'in üstünlüklerini anlatan ve Kureyş'ten başkasına Arab'ın boyun eğmeyeceğini izah eden güzel bir konuşma yapınca, Ensar o zaman: "Bir bizden, bir sizden olsun." dedi. Fakat Hz. Ömer(ra) bir kına iki kılıcın sığmayacağını ifade etti. Ebû Ubeyde(ra) de onu destekleyen bir konuşma yapınca, orada olan Ensar ve Muhacirin, Hz. Ebû Bekir'e(ra) biat ettiler.

Hz. Ali(ra) o sırada, hanımı Hz. Fâtıma'nın(ra) evindeydi. Zübeyr b. Avvâm(ra), Mikdâd(ra), Selmân(ra), Ebû Zer(ra), Ammâr(ra) ve Ubey b. Kâ'b(ra) da oradaydılar.

Bunlar kendilerinin müşavere hâricinde bırakılmalarından gücenmişlerse de onlara danışmaya vakit olmamıştı. O sırada Hz. Abbas(ra), Hz. Ali'ye(ra): "Gel, sana biat edelim; insanlar da biat eder." dediyse de, o, fitne korkusundan bunu kabul etmedi. Ebû Süfyan(ra) da, Hz. Ebû Bekir'e(ra) biat etmeyip Hz. Ebû Bekir'in(ra) kabilesinin azlığını nazara alarak Haşîmîlere karıştı. Hz. Ali'ye(ra) biat etmek isteyince, Hz. Ali(ra): "Ey Ebû Süfyan(ra)! Sen İslâm milleti arasına ayrılık mı koymak istiyorsun?" deyip onu reddetti.

Diğer taraftan Hz. Ömer(ra) ümmetin emini ebû Ubeyde ve Hz. Ebû Bekir(ra): "Neden Hz. Ali(ra), Sakife'ye gelip işe karışmadı?" diye, bir köşeye çekilmesine itiraz ediyorlardı. O sırada: "Hz. Ali(ra), hilâfet davasındaymış, Hz. Ebû Bekir'in(ra) hilâfetini kabul etmiyormuş." gibi sözler işitilince, Hz. Ali(ra) kızdı.[36] Aslında durum hiç de lanse edilen gibi değildi. Hz. Ali(ra) vefat hadisesinin şokunu üzerinden atamadığı için uzleti tercih etmişti.

Hz. Ali(ra) ve Hz. Ebû Bekir(ra), İslâm milleti içinde nifak ve şikak çıkarmaktan sakınmalarına rağmen, hâlâ Hz. Ali(ra) Hz. Ebû Bekir'e(ra) biat etmiş değildi. Cumhur-u Sahâbe, Hz. Ebû Bekir'e(ra) biat etmişlerdi; geri de dönmezlerdi. Fakat Hz. Ali'nin(ra) başındaki topluluk hâlâ onu hilâfete intisabda ısrar ediyordu. Hatta, Hz. Ebû Bekir'in(ra) damadı Zübeyr b. Avvam(ra): "Ali'ye(ra) biat olunmadıkça kılıcımı kınına

Hz. Ali(ra) burada, "belâ üzerine gelen belâ"yla Resûlullah'ın(ra) vefatı ve kendisi için hilafet talebi iddia ve ithamını kastediyordu. Onun Hz. Ebû Bekir'e(ra) biatıyla, Hz. Ebû Bekir'in(ra) hilâfetinde "icmâ-ı ümmet" (ümmetin birliği) vâkî olmuş oluyordu.

Hz. Ebû Bekir(ra) halifeliğinden önce birçok köle azad ettiği ve kalan tüm mal varlığını da Tebük seferinde Allah için infak ettiğinden dolayı halife olduktan sonra elinde geçinebileceği bir serveti kalmamıştır. Onun için Hz. Ebû Bekir(ra) halife olunca bazı mahallelerde eskiden yaptığı gibi süt sağarak geçimine devam etmiştir. Tabi bizler günümüzde böyle örnekler görmediğimiz, yaşayamadığımız için bunları anlamamız çok mümkün olmuyor. Ama bu örnek hayatlar sayesinde Asr-ı Saadet'in aslı da saadet olmuştur.

Hz. Ebû Bekir'in(ra) süt sağarak geçim sağladığını duyan Hz. Ömer(ra), ümmetin emini Ebû Ubeyde bin Cerrâh'ın(ra) yanına gitmiş ve: "Böyle olmaz, Ebû Bekir'e(ra) beyt'ül maldan maaş bağlamamız ve onun vaktini ümmetin işlerine sarf etmesi lazım." demiştir. Bunun üzerine Hz. Ebû Bekir'e(ra) orada yaşayanların en orta hallisi kadar bir maaş bağlanmıştır. Ama O maaşını da doya doya harcamamış, zaruret haricinde kalan bütün maaşını bir testide biriktirmiştir.

Hz. Ebû Bekir(ra) 2,5 yıllık halifeliğinden sonra 63 yaşında vefat etmiş ve o testi sıradaki halife Hz. Ömer'e(ra) teslim edilmiştir. Hz. Ömer(ra) testiyi kırıp içine bakınca, Hz. Ebû Bekir'in(ra) bağlanan maaştan bile doğru düzgün hiçbir şey harcamadığını görmüştür. Bunu gören Hz. Ömer(ra): "Ey Ebû Bekir, bize yaşanmaz bir Müslümanlık bıraktın!" demekten kendini alamamıştır. Zira bu örnek şahsiyet bize öyle bir ufuk bırakmış ki oraya ulaşmamız mümkün değildir.

RİDDE OLAYLARI
VE İRTİDAT

Efendimiz'in(sav) vefatından sonra "Ridde Olayları" yani Medine dışında dinden çıkma hadiseleri başlar. İnsanlardan bir kısmı: "Muhammed(sav) -hâşâ- peygamber olsa ölür müydü?" deyip dinden çıkar. Bir kısmı: "O(sav), yirmi üç yılda bu kadar iktidar sağlamışsa biz de sağlarız. Hadi, kendi iktidarımızı sağlayalım." deyip dinden çıkar. Yemen ve Necid bölgelerindeki bazı kabileler de zekât ödemeyi reddederek isyan ederler. Ayrıca Efendimiz'in(sav) vefatı ile ortaya çıkan karışık ortamdan istifade etmek isteyen bazı kimseler de peygamberliklerini ilan etmişler ve kendilerine inandırdıkları kalabalıkları peşlerine takarak İslâm hükümranlığını tehdit etmeye başlamışlardı. Özellikle Yemâme de Evsi diye bir kabileden iki kişi çıkmıştı. Bunlardan birisi Seccah denen bir kadın iken diğeri de Mesleme (Müseylime) denilen ve bizim Müseylimet-ül Kezzap diye bildiğimiz adamdır.

İrtidat hareketlerinin başlamasıyla başkent Medine her taraftan düşmanlarla kuşatılmış bir duruma geldi. Öte taraftan Yahudi ve Hristiyanlar, ortaya çıkacak fırsatları değerlendirmek için Müslümanların durumunu izlemeye başladılar. Medine'nin bu şekilde ciddi olarak tehdit altında bulunmasını ileri süren bazı kimseler, Efendimiz'in(sav) vefatından az önce yola çıkan Üsâme'nin ordusunu bu seferden alıkoyması için halife Ebû Bekir'e(ra) müracaat ettiler. "Ey Ebû Bekir(ra)! Resûlullah(sav) yeni vefat etti. Bizim içimiz zaten güçsüz durumdadır. Eğer sen onları şu anda gönderirsen bize saldırırlar. Bu yüzden onları gönderme." dediler.

Hz. Ebû Bekir(ra) son derece kararlıdır ve Üsâme'yi(ra) gönderecektir. Sahâbeler onun vazgeçmeyeceğini anlayınca, Hz. Ömer'in(ra) yanına gittiler ve: "Ey Ömer(ra)! Biz Hz. Ebû Bekir'i(ra) orduyu yola çıkarmaması için ikna edemedik. Bari söyle, Üsâme(ra) on yedi yaşında bir gençtir. Ordunun başında Üsâme'yi(ra) göndermesin." dediler.

Hz Ömer(ra), Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanına gitti ve önce: "Orduları Medine'den çıkarma." dedi. Ancak baktı ki ikna olacak gibi değil. Sonra: "Ey Ebû Bekir(ra)! Bari Üsâme bin Zeyd'i(ra) ordunun başında gönderme." dedi. Hz. Ömer(ra) iki metre heybetli biriyken, Hz. Ebû Bekir(ra) ondan yirmi - otuz santim daha kısa yüz yetmiş - yüz seksen santim boylarında birisidir. Buna rağmen Hz. Ebû Bekir(ra) birden Hz. Ömer'in(ra) sakalından tuttu ve: "Cahiliye'nin

cesuru, İslâm'ın korkağı mı oldu?" dedi ve ekledi: "Bilsem ki kurtlar burada beni parçalayacak; Üsâme'nin ordusu için Resûlullah'ın(sav) emretmiş olduğu şeyi uygulayacağım."[39]

Hz. Ebû Bekir(ra) bu konuşmadan sonra orduya hareket emrini verdi. Hz. Ebû Bekir'in(ra) bu kararlı tavrından sonra irtidatta bulunup ayaklanan herkes ve her topluluk: "Medine'nin böyle bir zamanında on iki bin kişilik ordu çıkaran bir ümmet, ileride bize neler yapmaz?" dedi ve bütün hadiseler cihad olmadan bastırıldı.

Toplumda ve yönetimde istikrar sağlanınca fetihler yeniden başladı. Hz. Ebû Bekir(ra) 2,5 yıllık halifelik vazifesini tamamladı ve Efendimiz(sav) ile aynı yaş olan altmış üç yaşında ruhunun ufkuna yürüdü.

Hz. Ebû Bekir'in(ra) özelliklerine dikkat edin, dinden konuşmuş ama asla dinden geçinmemiştir. Kırk bin dirhemlik servetinin tamamını o dönemde köle bulunanları esaretten kurtarmak için harcamıştır. Bilal bin Rebah(ra), Habbâb bin Eret(ra), Amr bin Füheyye(ra) gibi birçokları onun eliyle özgürlüklerine kavuşmuştur.

Bir gün Mekke'nin karanlık adamlarından birisi olan Ümeyye bin Halef, kölesi olan Bilal bin Rebah'ı(ra) bağlayıp göğsüne kızgın kayaları koyuyor

ve: "Ey Bilal(ra), inkâr ettiğini söyleyeceksin. Sonra seni bırakacağım." diyor. Bilal'in(ra) dilinden: "Ehadûn Ehad!" yani "Birdir Bir"den başka bir şey çıkmıyor. Hz. Bilal(ra) Allah'a işaret ediyor ve: "Birdir Bir. Başka şeye iman etmem, O'nu(cc) da inkâr etmem!" diyor. O esnada Hz. Ebû Bekir(ra) gelip Ümeyye bin Halef'e:

"Satar mısın bu köleyi?" diye soruyor. Ümeyye bin Halef ise alaycı bir gülme ile: "Alacak mısın?" diyor. "Ne kadar?" diyor Hz. Ebû Bekir(ra).

Ümeyye: "İki yüz dirhem." deyince Hz. Ebû Bekir(ra), Bilal bin Rebah'ı(ra) iki yüz dirheme alıyor. Ümeyye kahkaha atmaya başlıyor: "İki dirhem bile etmeyen adamı sana iki yüz dirheme nasıl da sattım ama?" Hz. Ebû Bekir(ra) onun bu cümlesine: "Ben öyle bir adam aldım ki sen o adam için bin dirhem istesen ben onu da vermeye hazırdım." diye karşılık veriyor.

Fark nerede? Birisi vahyin penceresinden olayları görüyorken öteki cebinin penceresinden bakıyor. Birisi siyah deriye takılmışken öteki o derinin altındaki derin imanı görüyor. Hz. Ebû Bekir'in(ra) babası ebû Kuhafe iman etmeden evvel bu ticareti duyduğunda: "Ey Ebû Bekir(ra)! Senin gibi kötü bir tüccar görmedim." derken Mekke fethinden sonra iman edip Bilal bin Rebah'ın(ra) ezan okuyan sesini duyunca: "Meğer ne doğru bir ticaret yapmışsın." diyor.

Hz. Ebû Bekir(ra), Bilal bin Rebah'ı(ra) Ümeyye bin Halef'in elinden kurtardıktan sonra Leyl Suresinden ayetler iniyor: "Malını Allah yolunda verip arınan takva ehli ise ondan (ateşten) uzak tutulur. O öyle biridir ki, hiç kimsenin kendisi üzerinde karşılığını ödeyeceği bir hakkı olmadığı halde sırf yüce Rabbinin rızasını kazanmak için yardım eder. Ve sonunda hoşnut da olacaktır."

Mekke fethedildi; şirkin beli bir daha doğrulmamak üzere o topraklarda kırıldı.

O gün Hz. Ebû Bekir(ra), yaşı 90'a dayanmış, gözleri artık görmez olmuş babası Ebû Kuhafe'yi ikna etti ve Allah Resûlü'nün(sav) huzuruna iman etmesi için getirdi. Efendimiz(sav) yaşlı babanın geldiğini görünce: "Ey Ebû Bekir! Neden yordun babacığını, onu getirmeseydin de biz onun ayağına gitseydik." dedi. Hz. Ebû Bekir(ra): "Hayır, Ya Resûlullah(sav)! Eğer biri birinin ayağına gidecekse, elbette o birileri siz değil, biz olmalıyız. Siz babamın ayağına değil, babam sizin ayağınıza gelmelidir." dedi. Bu konuşmanın ardından Ebû Kuhafe, şehadet cümlelerini söyleyerek, iman etti. Onun iman edişine, Efendimiz(sav) öyle bir sevindi ki mübarek simasında tebessümler belirdi. Efendimiz(sav) yıllarca babasının iman etmesi için çırpınan Hz. Ebû Bekir'in(ra) de çok sevindiğini düşünerek, onu tebrik etmek için döndüğünde ise Hz. Ebû Bekir'in(ra) hıçkırıklar içinde ağladığını

gördü. Allah Resûlü(sav) onun bu haline oldukça şaşırdı ve Hz. Ebû Bekir'e(ra) gözyaşlarının nedenini sordu: "Ey Ebû Bekir! Babanın imanına sevinecekken, yüzünde güller açıp Rabbine şükredecekken, bu ne hal? Neden bu üzüntü ve neden bu gözyaşı?"

Hz. Ebû Bekir(ra) bir taraftan gözyaşlarına hâkim olmaya çalışıp, bir taraftan da şöyle dedi: "Ya Resûlallah(sav)! Yıllarca babamın hidayete ermesi için Rabbime dua dua yakarıp durdum. Onun imana ermesi için her şeyimi feda etmeye razıydım. Biliyorum ki Sen(sav) de benim bu hislerimin aynısını amcan ebû Talib için duyuyordun. Ama ne yapayım ki ben umduğuma kavuştum, Sen(sav) ise mahrum kaldın. Ben, Sen(sav) arzuladığın şeye kavuşamadığın için ağlıyorum. Babamın iman etmesi aklıma bunları getirdi de onun için ağlıyorum." dedi. Bu sözler karşısında Efendimiz(sav) de gözyaşlarını tutamadı ve ağlamaya başladı. Nasıl bir sevda, ne hoş bir muhabbet...

KUR'AN-I KERİM'İN KİTAP HALİNE GETİRİLMESİ

Yemâme de hafızlar şehit edilince Hz. Ömer(ra), Hz. Ebû Bekir'in(ra) yanına gidip: "Ey Ebû Bekir(ra)! Gel Kur'an'ı tek bir halde toplayalım." der. Hz. Ebû Bekir(ra) önce endişelenir. "Allah Resûlü'nün(sav) yapmadığını ben nasıl yaparım?" deyince Hz. Ömer(ra): "O zaman vahiy devam ediyordu. Şimdi vahiy devam etmiyor." der ve Hz. Ebû Bekir'i(ra) ikna eder. Bu iş için vahiy kâtipliğine Zeyd bin Sâbit(ra) seçilir. Zeyd bin Sâbit'in(ra) annesi Nevar(ra), kocasını Evs ve Hazreç'in büyük savaşları Buas harbinde kaybeder. Eşini orada cahiliye üzere kaybedince üzülür ve: "Ben oğlumu hak yoluna vereceğim." der.

Oğlunu Bedir Harbi'ne gönderir ama oğlu henüz on üç yaşındadır. Boyunun küçüklüğünden dolayı beline bağladığı kılıç yerde sürünüyordur. Allah Resûlü(sav) on üç yaşındaki birisini Bedir Harbi için orduya almayınca annesi Zeyd'in(ra) çok iyi bir hafızası olduğunu kanıtlar. Efendimiz(sav) bakar

ki Zeyd'in(ra) muazzam bir hıfz yeteneği var. Onu, o yaşta vahiy kâtipliğine alır. Efendimiz(sav), Yahudilere güvenmediğinden Zeyd bin Sâbit'ten(ra) onların dilini öğrenmesini ister ve Zeyd(ra) on beş günde Yahudilerin dilini, on yedi günde de Süryaniceyi öğrenir.

Bizlerin bu durumdan kendimize dersler çıkarması gerek. Zira bizler günümüzde çok insanla denk geliyoruz. "Kur'an oku!" deyince karşılığında: "Vaktim yok okumaya." diyorlar. "Tefsir oku, iman hakikatlerini öğren!" deyince: "Vaktim yok öğrenmeye." diyorlar. Bazen de bize şu soruyla geliyorlar: "Ben bu işi nasıl öğrenebilirim?"

Kimse kusura bakmasın ama bu soruların sorulması bile bir yerde anlamsız kalıyor. Zira biz sahâbeler gibi zorlu ortamda ve şartlarda değiliz. Her birimizin başını güvenle sokacağı evi, yiyecek ekmeği, sıcak çayı, istese bu bilgileri anında öğreneceği kitaplar, medreseler var. Zeyd bin Sâbit(ra) on beş - on yedi günde öğrendiği dilleri gidip ders alarak öğrenmemiştir. Yahudilerin pencerelerinin altında dinleyerek öğrenmiştir. Bu öğrenmeye karşı bir de bizim nazlanıp sunduğumuz bahanelere bakın. "Okuyasım gelmiyor. Zamanında Kur'an'ı biliyordum ama şimdi unuttum. Hakikatleri öğrenecek vaktim yok. Ben Risale-i Nur'u okuyorum ama dili biraz karmaşık, anlaşılmıyor." Sahâbelerle kıyasladığımızda gerçekten sunduğumuz bahaneler çok anlamsızdır.

Sahâbeler o dönem Kur'an'ı deri parçasına, hurma dallarına, yassı taşlara ve kemiklere yazıyorlardı. Zeyd bin Sâbit(ra) bütün ayetleri şahitleri ile birlikte topladı ve Hz. Ebû Bekir'e(ra) teslim etti.

Hz. Ebû Bekir(ra) hilafetinden sonra, Hz. Ömer'e(ra); Hz. Ömer(ra) ise kendisinden sonra ki halife henüz belli olmadığı için bu nüshaları Efendimiz'in(sav) eşlerinden birisi olan kızı Hz. Hafsa'ya(ra) teslim edecektir. O günlerde İslâm orduları Kafkaslara dayanmıştır. Farklı kıraat sıkıntıları başlamış ve bu hadise, fitneden en çok çekinen Hz. Huzeyfe'yi(ra) ürkütmüştür. Huzeyfe-tül Yemani(ra) gelir ve Hz. Osman'a(ra) durumu anlatır. O da nüshaları çoğaltma kararı alır. Bu vazife ise yine Zeyd bin Sâbit'in(ra) omuzlarındadır. Üç Kureyşli ve Zeyd bin Sâbit(ra) bir komisyon kurarlar. İhtilaf halinde Kureyş lehçesi asıl olduğundan Kur'an o lehçe ile yazılır ve Hz. Hafsa'dan(ra) alınan nüshalar, altı nüsha olarak çoğaltılır. Çoğaltıldıktan sonra insanlar, o nüshalardan okusa da yine Hafsa(ra) annemizin yanına gidip: "Ben böyle okudum ama sendeki nüshalar ile aynı mı?" diye sormaya devam ederler. Dönemin Medine valisi Mervân böyle bir olayın ileride dine zarar vereceğini düşünerek altı nüsha muteber kalabilsin diye Hafsa(ra) annemizde olan ilk nüshayı yakar.

Daha sonra kıraat bir ilim dalı olur. Ondan sonra da hareke mevzusu başka bir gündem haline gelir. Çünkü mesela: "Allah'tan hakkıyla âlimler korkar." ayetindeki bir-iki harekenin yeri değişse

ayet: "Allah âlimlerden korkar." (haşa) manasına dönüşmektedir. O yüzden hareke de bir ilim dalı olur ve Kur'an'ın harekelenmesi kararı alınıp ikinci asrın ortalarına doğru Kur'an bugün bildiğimiz Kur'an olur.

Hz. Ebû Bekir'in(ra) hayatına baktığımızda: "Nasıl böyle bir hayat bırakmış ve Allah'tan hem bu kadar ümitvar olup hem de bu kadar korkabilmiş?" diyoruz. Demek ki Allah'ı hakkıyla bilmiş. O zaman şunu anlıyoruz ki: "Ancak Allah'ı hakkıyla bilenler, korku ve ümit dengesini koruyabilirler."

Biz bu bilgileri zihnimize yerleştirir ama Allah Azze ve Celle'den ümit ettiğimiz ölçüde korkmazsak, hayatımızı havf ve reca çizgisinde tutup ona göre tanzim etmezsek, bilgilerimiz bizi Allah'a saygıya ulaştırmazsa sırtımızda yük taşıyoruz demektir.

İnsan yazarken biraz yoruluyor. Okurken siz de yoruluyorsunuz ama ruh âsûde kaldığı için Hz. Ebû Bekir(ra) ile ilgili birkaç şey daha konuşalım istiyor. İnsan doyamıyor. Onların isimlerini zikretmek bile bu kadar lezzetli ise biraz dişimizi sıkıp dayanmaya değmez mi? Onlara komşu olmak için sebat edeceğiz, bedel ödeyeceğiz, merak ile şüphenin ayrımını çok iyi yapacağız, kalbimizi bu hakikatler ile sürekli çalıştıracağız. Ne diyor Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri: "Kalbi söylettirmek ruhu işlettirmektir."[40] Bizler şu an ruhumuzu işlettiriyo-

ruz, Allah da bizden razı olursa imanımız eşliğinde kalbimizi biiznillah söyletecektir.

Her geçen gün eskidiğini insan bir anlasa... Bir gün bir yerimiz ağrıyor, bir gün olmadık işlere bulaşıyoruz, bir gün yakınımız üzülüyor ve biz de üzülüyoruz. Zaten eskiyeceğiz, zaten tükeneceğiz. Bari gelin onlara benzeme çabasında eskiyelim, değmez mi?

Efendimiz(sav) bir hadisi şerifinde şöyle buyurur: "Ümmetime karşı en merhametli Ebû Bekir'dir. Eğer Ebû Bekir'in imanı alemlerin imanıyla muvazene edilse yine de Ebû Bekir'in imanı racih gelecektir."[41]

Ümmetin alimleri bütün insanlara her daim bir anne şefkatiyle yaklaşmışlardır. Nasıl ki bir anne evladının ateşe atılmasını istemez, evladını ateşten kurtarmak için tereddüt etmeden kendisini ateşe atar. İşte İslâm alimleri de insanlığın selameti için kendilerinin ateşe atılmasını dilemişlerdir. Ümmete karşı en merhametli olan Hz. Ebû Bekir(ra) bu yüce gönüllülerin en başında gelir ve onun için Allah'a bir gün şöyle bir duada bulunur: "Ya Rabbi! Vücudumu öyle büyüt, öyle büyüt ki cehenneme benden başkası girmesin."

Hz. Ebû Bekir'in(ra) böyle bir duada bulunmasının bir nedeni ümmete karşı olan merhameti iken bir

diğer nedeni de Resûlullah'a(sav) olan sevgisi, muhabbetidir. Sadık dost Allah Resûlü'nün(sav) ümmetini cehennemde görmesinden üzüntü duyacağını bildiği için böyle bir niyazda bulunmuş ve Resûlullah'ın(sav) üzülmesini istememiştir. Zamanında benzer bir duayı onların en güzel yansımalarından biri olan Üstat Bediüzzaman(ra) hazretleri de etmiş ve: "Gözümde ne Cennet sevdası var, ne Cehennem korkusu. Cemiyetin, yalnız yirmi beş milyon Türk cemiyetinin değil, yüzlerce milyon bütün İslâm cemiyetinin imanı namına bir Said değil, bin Said feda olsun. Kur'ân'ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa, Cenneti de istemem; orası da bana zindan olur. Milletimizin imanını selâmette görürsem, Cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül-gülistan olur." demiştir.[42]

Bir gün Allah Resûlü(sav) oturmuş cenneti anlatıyor ve diyor ki: "Eğer bir insan Allah'ın kendisine verdiği hayırdan birini ya da ikisini Allah yolunda harcarsa cennet kapılarından, bir kapıdan davet edip çağırılır. Eğer namaz ehli ise salat kapısından çağrılır. Eğer cihad ehli ise cihad kapısından çağırılır. Eğer oruç ehli ise oruç kapısından çağırılır. Eğer sadaka ehli ise sadaka kapısından çağırılır." O esnada Hz. Ebû Bekir(ra) sorar: "Ya Resûlullah(sav)! Bütün o kapılardan çağırılacak olan var mı?"

Efendimiz(sav) cevap verir: "Evet, ümit ediyorum ki sen onlardansın. Sen o kapıların hepsinden çağırılacaksın."

Ecdat 63 yaş için "haddi aşmamak" der. Burada had denilen sınır: "Allah Resûlü'nün(sav) yaşıdır." O yüzden: "Sağlığın, sıhhatin, hayatın nasıl?" denildiğinde: "Haddi aşmamaya -yani 63'ü geçmemeye- çalışıyoruz." derler. Baktığımızda Ebû Bekir(ra) için o tabir doğru olacaksa haddi aşmamış tam 63 yaşında ruhunun ufkuna yürümüş diyebiliriz. Orada bile sadâkat göstermiştir. Satırlarımızı Hz. Ebû Bekir'e(ra) nispet edilen bir dize ile sonlandıralım.

Lütfunu esirgeme ey Rab bu kuluna ki
azığı pek kalîl

İflas etmiş olsa da sadâkatle yine
kapına geldi ey Celîl!

HZ. EBÛ BEKİR (R.A.)

Adı	Abdullah b. Osman
Anlamı	Allah'ın kulu
Künyesi	Ebû Bekir/Deve yavrusunun babası
Lakabı	Sıddık/Doğrulayan, tereddütsüz onaylayan, Atik/Azaptan azad edilmiş
Baba Adı	Osman b. Âmir/Ebû Kuhâfe
Anne Adı	Selma bint Sahr/Ümmü'l-Hayr
Kabilesi	Teymoğulları/Mekke
Doğum Yeri	Mekke
Doğum Yılı	N. Öncesi, 38/Miladî, 573
İslam'a Girişi	Nübüvvetin ilk günleri
Sohbet Süresi	23 yıl
Hadis Rivayeti	143
Savaşları	Tüm gazveler
Vefat Yeri	Mescid-i Nebevî/Medine
Vefat Yılı	Hicrî, 12/ Miladî, 634
Vefat Yaşı	63

KAYNAKÇA

1. (Buhârî, Menikibu'l-Ensár, 27.)

2. (İbn Kesîr, el-Bidâyeve'n-Nihâye, III, 271-272.)

3. (İbn Hacer, El İsabe, IV, 2675: ibn Esir, Us-dül-Gabe, VII, 298.)

4. (Alâk Sûresi, 1-5.)

5. (Müslim, İmân: 252; İşârâtü'l-İ'caz, s. 164.)

6. (Müslim, İmân: 252.)

7. (Buharî, Bed'u'l-vahy, 1.)

8. (Üsdü'l-Gabe, 2: 4.)

9. (İbn-i Sa'd, Tabakât, 3: 174)

10. (Tevbe, 9/40)

11. (İbn Abdilberr, el-İstîâb, IV, 1782.)

12. (Mektubat / 19. Mektup / 11. İşaret.)

13. (B3656 Buhârî, Fedâilü ashâbi'n-nebî, 5.)

14. (Mektubat)

15. (İbn Sa'd Tabakât, I, 310.)

16. (Ahmed b. Hanbel, I,190, 193.)

17. (İbn Hacer, el İsâbe, II, 1090)

18. (Kasas/78)

19. (İbn Hişâm, es-Sîre, II, 40; İbn Esîr, el-Kâmil, II, 56.)

20. (İbn Hişâm, es-Sîre, II, 93.)

21. (Tevbe 40.)

22. (Tabakât, 1/227-228; Buhari, 2/332, Taberî, 2/245; Uyunu'l-Eser, 1/181.)

23. (Yâsîn/9.)

24. (Müslim, 7/108; Müsned 1/4.)

25. (İsfahanî, Delâil, s.278.)

26. (Belâzurî, 1/260; Şifâ, 1/686.)

27. (Sîre, 2/134; Tabakât, 1/232; Buhari, 2/332-333; Uyunü'l-Eser, 1/184-185.)

28. (Tabakât, 1/232; İnsanü'l-Uyun, 2/219-220; Şifâ, 1/687.)

29. (Tirmizî, Birr:40.)

30. (Prof. Dr. İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 15/226-232.)

31. (Âl-i İmrân 144.)

32. (Müsned, 3/129, 4/421)

33. (Buhari, Feraiz, 3, İ'tisam, 5.)

34. (Buhârî, Meğâzî, 14; Müslim, Cihad, 49; Ebû Davud, İmâre, 1.)

35. (et-Tac, III, 391-392; Sa'd b. Ubade ve Useyyide b. Hudayr için bkz. el-Kamil, II, 332.)

36. (Ehli Beyt, s. 65-99; Sahihi Buhârî, IV, 207 vd; et-Tac, III, 330 vd; Suyuti, Abdurrahman b. Ebi Bekir. Tarihul - Hulafa, Mısır 1952, s. 166; Tarihul Hamis, II, 44-45; İbn-i Mace, Sünenü İbn Mace, I-II, İstanbul, ty. I, 44 vd.)

37. (Kısas-ı Enbiya, I, 291.)

38. (Kısas-ı Enbiya, I, 294; el-Mesudi, Ali b. Hüseyn, Mürucu'z-zeheb, I-IV, Beyrut 1986, II, 330.)

39. (Taberi, a.g.e., III, 225, 228; İbnül-Esir, a.g.e.)

40. (Lem'alar)

41. (bk. el Fethur-Rabbani, Şerhu Müsnedi Ahmed, 1/52, Müsnedi Ahmed 3/186,281, Müsnedi Ebû Dâvûd - Tayalisi hadis no: 2096.)

42. (Tarihçe-i Hayat)

CENNETLE MÜJDELİ 10 SAHABE

RESÛLULLAH'IN(S.A.V.) SADIK YOL ARKADAŞI

Hz. Ebû Bekir (R.A.)

Her peygamber muhatap olduğu insanların hassasiyetlerine göre çeşitli mucizeler göstermiştir. Şüphesiz ki Efendimiz'in(sav) en büyük mucizesi Kur'ân, Kur'ân'ın en büyük mucizesi sahâbe, sahâbenin en büyük mucizesi ise Hz. Ebû Bekir'dir(ra). O Kur'ân'ın insan yetiştirme mucizesinin yeryüzünde vücut bulmuş halidir. 63 yıllık bereketli hayatın sahibi, tam bir teslimiyet, sadakat ve celadet abidesi olan bu güzide şahsiyet, Efendimiz'in(sav) arkasında namaz kıldığı iki kişiden biridir. O, Resûlullah'ın(sav) vefatından sonra sahâbeleri dağ gibi ayakta tutan, O'nun(sav) vefatından sonra bütün müşkül meseleleri son derece kolaylıkla çözüme kavuşturan, Mi'rac hadisesinde "O(sav) söylüyorsa doğrudur!" sözünü söylediği için, kıyamete kadar "Ebû Bekir-i Sıddîk" diye anılacak olandır.

İnsanların sadakatlerinden ve samimiyetlerinden fazlaca şüphe duyduğumuz bu asırda senin her yönüyle Allah rızası için kurmuş olduğun halis dostluk ahlakına hasretiz ya Ebû Bekir(ra)! Çünkü bu devirde insanlar dostluğun, kardeşliğin, vefanın da bir sadakat olduğunu bilmiyorlar.

MEHMET Yıldız

TİMAŞ
DİN
ISBN: 978-605-08-4583-9
9 786050 845839
timas.com.tr timasyayingrubu